

9^E JAARGANG N^O 5 — 19 APRIL 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

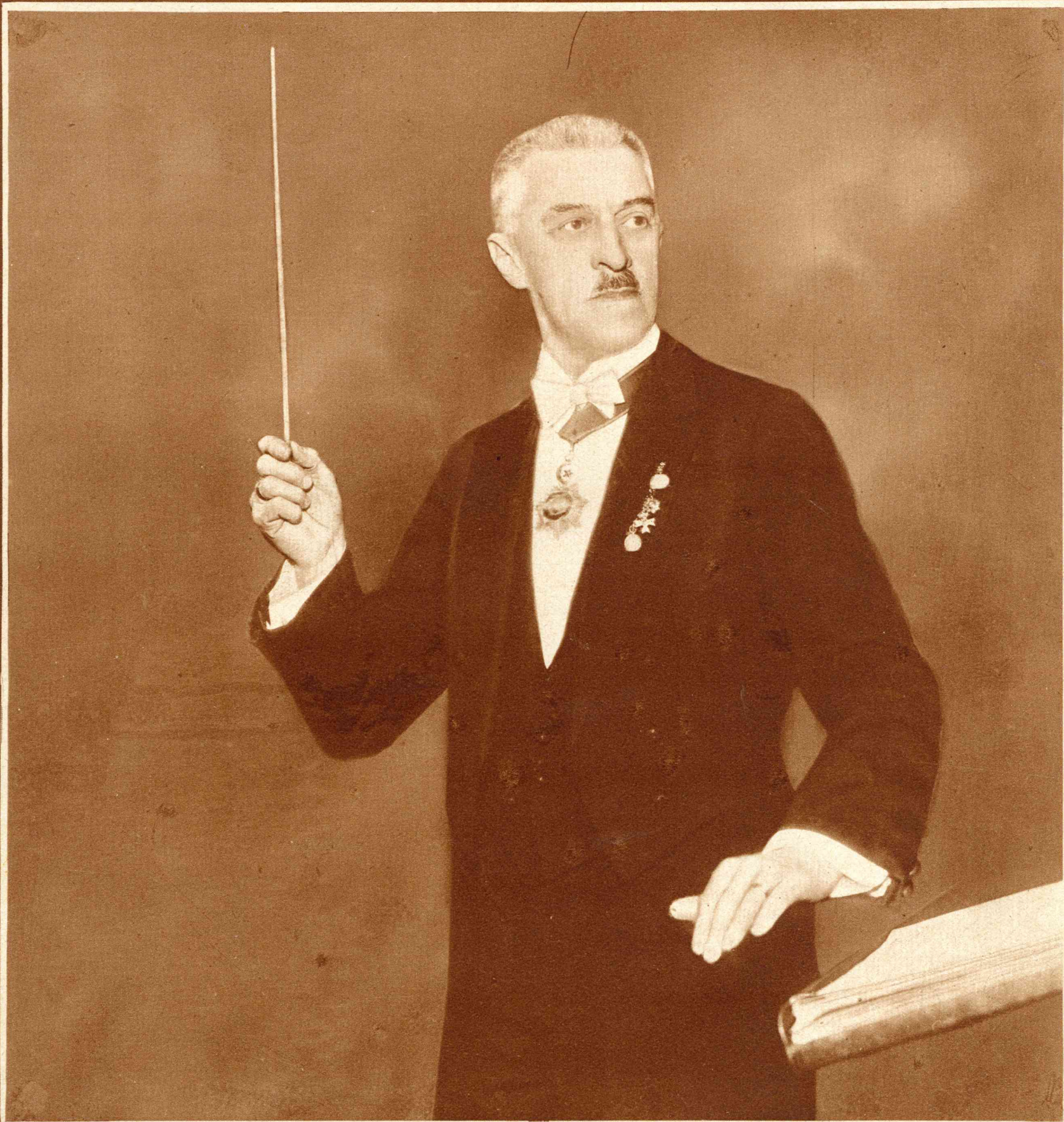
OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

JOHANN STRAUSS

de 64-jarige Weensche meester, die onder auspiciën van den impressario Ernst Krauss dezer dagen met het wereldberoemde Weensche Strauss-Orkest een groot tournee door ons land maakt. Voor Amsterdam is zijn optreden bepaald op 22 en 27 April in het Concertgebouw.

SCHEEVE VERHOUDINGEN IN AMSTERDAM

Schrik niet, geachte lezer, we gaan u hier geen verrassende onthullingen doen uit de Amsterdamsche „chronique scandaleuse” noch geleimen verklappen uit sommige familiekringen; daarop slaat de titel van „scheeve verhoudingen” gelukkig niet. We wilden hetdezen keer alleen maar eens hebben over een mathematische scheefheid, die eigen is aan sommige huizen onzer goede Amstelstad. Een scheefheid, die natuurlijk niet doelbewust in 't leven geroepen is door de bouwers dier huizen, maar die allengs ontstaan is door verschillende factoren, waarvan ouderdom wel de voornaamste genoemd mag worden. Zoodat dit verschijnsel in nieuwere steden geheel niet of sporadisch voorkomt, maar in een oude stad, en dan nog wel in het oudste

gedeelte daarvan, herhaaldelijk valt waar te nemen. Het valt ook niet te ontkennen, dat zoo een scheefgezakte gevel, hoe storend ook voor ons symmetrisch

Maling aan rechtzinnigheid heeft ook dit drietal, waarvan de kleinste het meest weerspannig is.

Van den kroontenwinkel in de Lauriersstraat is alleen het zonnescherm goed horizontaal. En daaraan kunt ge de scheefheid van pui en kozijnen afmeten.

Op een hoek van de Egelantiersgracht staat een herberg, die door den velen sterken drank, welke er in den loop der tijden geschonken is, zelf aan 't wankelen geraakt is.

gevoel, niet weinig meewerkt tot het schilderachtig aanzien van een bepaald straatgedeelte. Gelijk de grootste schilders zich hebben aange trokken gevoeld tot het contereiten van door ouderdom gebogen menschen, ineengekrompen en verschrompeld, zoo gaat er ook van die eerwaardige, scheefgezakte huizen een zekere, aesthetische bekoring uit. Althans uiterlijk, want inwendig moet die scheefheid dunkt me nogal lastig zijn en zullen de bewoners wel lak hebben aan wat vreemdelingen, kunstenaars en nu en dan een passeerend daarvoor gevoelig medeburger daar voor moois aan vinden.

Terwijl we op zoek waren naar wat Amsterdam al zoo aan scheeve huizen herbergt en in peinzende aanschouwing stonden voor een burgermanswoning, die al heel erg uit het lood gezakt was, waarbij we ons afvroegen, hoe het daarbinnen wel zijn zou, was het toeval ons gunstig. Ons oog viel namelijk op het bekende stereotiepe bordje, waardoor te kennen gegeven wordt, dat een huis of huisgedeelte te huur is.

Zonder dralen vroegen we de vrouw des huizes stoutmoedig verlof haar woning te mogen inspecteren, veinzende een aspirant-huurder te zijn. Boven gekomen belandden we al aan-

Werkelijk, lezer, ge zijt niet ietwat beneveld. De toegang tot dit huis in de Vinkenstraat is zoo. Eens was er een tijd, dat de sluitelgaten en de knoppen dezer deuren zich precies naast elkaar bevonden!

stonds in de huiskamer, die voor een nieuweling een gevaarlijk hellend vlak zou geweest zijn, wanneer niet een gespijkerd kleed maar een gladgewreven zeil de vloer gedekt had. Tenminste, zoo vertelde ons onze gastvrouw, vroeger, toen ze er pas woonde, was 't geen doen geweest op zoo een schuinte te huizen met een gladde grondoppervlakte onder je voeten, ook al waren ze er al gauw aan gewend geweest en hadden ze allengs routine in het scheefloopen gekregen.

„Maar,” vertelde ze verder, „elken keer als je visite kreeg, zat je in doodsangst, dat ze 'n schuiver zouden maken en aangezien we nogal veel volk over huis kregen, zijn we maar tot

Op den hoek Egelantiersgracht—Lijnbaansgracht staat dit schilderachtig maar ook zeer vooroverhellend huiskens.

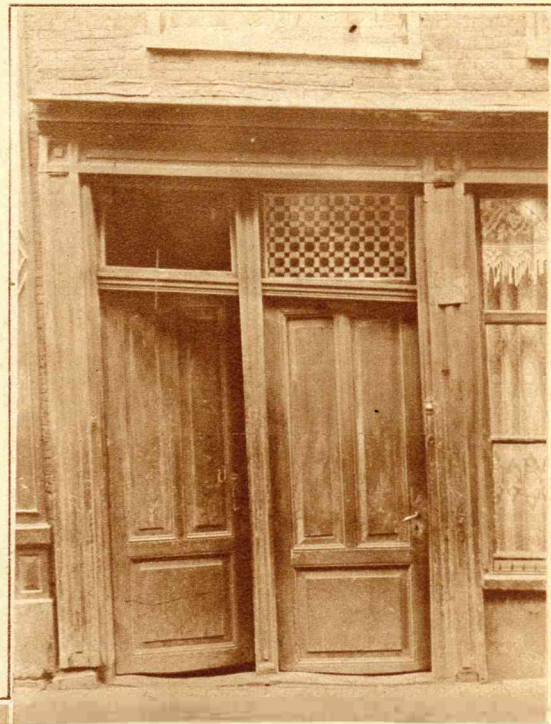
Niet alleen „Oome Jan” woont achter een „schuine deur”.

gewoon geraakt, hebben alles en ook ons zelf er naar ingericht, daarom gaan we hier niet vandaan, hoewel mijn man wel eens zegt, dat ie nou al lang genoeg een schuinsmarcheerder geweest is....”

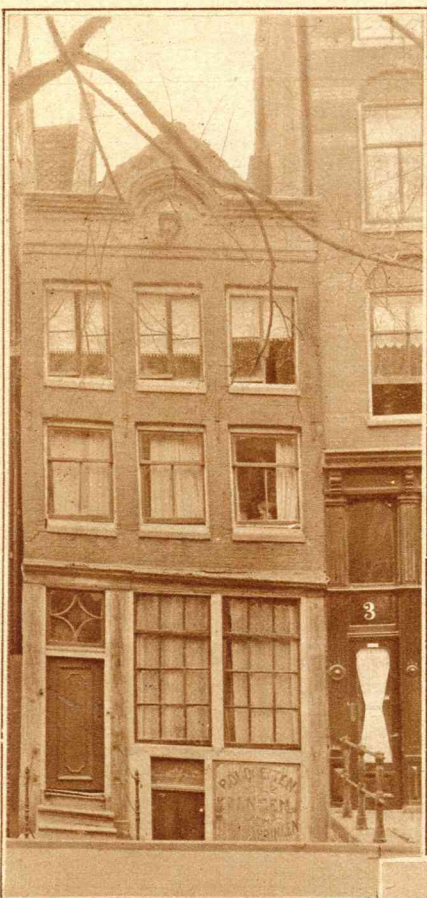
Met belangstelling hebben we het verhaal der scheefwoner aangehoord en met onze oogen waargenomen, hoe het er daar binnen uit zag en we moeten erkennen, dat het nog erger was dan het van buiten wel leek en ook.... dat, wat een bepaalde categorie van menschen treft door eigenaardigheid en een zekere schoonheid, praktisch bekeken nogal zijn bezwaren oplevert.

(Toevallig heb ik een woning in de oude stad dringend noodig en hoewel ik er zeer veel voor over zou hebben, in een „typisch” huis te gaan wonen, voelde ik er toch weinig voor m'n woon-tenten te gaan opslaan op deze rutschbaan, vooral daar de vriendelijke dame me verzekerde, dat het gespijkerde kleed meening naar haar nieuwe woonstee).

Om nu eens het enorme verschil goed te doen uitkomen tusschen huizen, die stuk voor stuk ontworpen en gebouwd zijn, die ieder dus een eigen, persoonlijk cachet hebben, 't welk dan nog dikwijls verhoogd en geaccentueerd is door het opzij of vooroverhellen wegens ouderdomszwakte

Ook de Anjelierstraat kan bogen op een prachtstel scheeve deuren.

Het record wordt waarschijnlijk wel geslagen door dit perceel van de Hondsracht.

Het is maar goed, dat het overigens prachtige oude geveltje „De halve Maen en dry starre”, op den hoek van N.Z. Kolk en N.Z. Voorburgwal, gestut is en eerlang wordt afgebroken, want heel lang zou het niet meer stand gehouden hebben.

een gespijkerd kleed overgegaan, daar sul je ten minste niet op weg. Maar dat is nog niet alles, meneer. Kijk eens naar de tafel en de stoelen. Mijn man heeft ze allemaal klossies onder de pooten geslagen, alleen aan den lagen kant natuurlijk; want de eerste dagen, dat we hier woonden — we konden niets anders krijgen in die dagen — was 't toch zoo een gekke gewaarwording! Je kop thee, de soepterrien, de sauskom, alles kon maar driekwart vol, wilde je ze niet laten overloopen. Ja heusch, dat klinkt nou wel erg mal, maar 't is hier ook al verbázend schuin. Och, we zijn, zooals ik zei, er al lang aan

Het „Motorkerkhof” aan de Prinsengracht en zijn buurman doen ook al rare dingen.

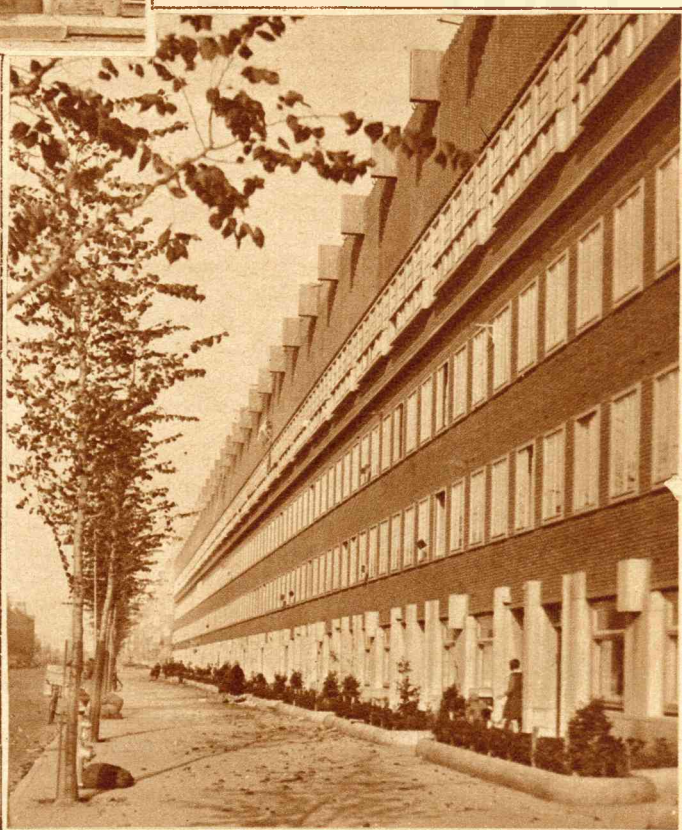

Foto van een modern huizenblok aan den Hoofdweg in plan-West.

of andere oorzaken en 't uiterlijk van die woningen, welke en bloc en met de rechtheid van een liniaal zijn opgetrokken, plaatsen we tevens hierbij een foto, welke het straatprofiel aan den Hoofdweg prachtig weergeeft.

Aan den lezer overlatende wat hem nu 't meest bekoren zal: de strakke, mathematische lijn der uniforme huizen, die tot één snoer zijn saamgeregen, of het met alle meetkundige en systematische eischen spottende uiterlijk van een huizenreeks, zooals men die vaak in een oud stadsge-deelte kan aantreffen.

Ten slotte: wilt ge een klein denkbeeld krijgen van wat er alzoo in de oude stad aan scheeve huizen nog te zien valt, wandel dan eens langs die oude grachtjes die uitkomen op de Prinsengracht en langs deze gracht zelf en ge zult van de eene verbazing in de andere vallen en tot de overtuiging komen, dat er nagenoeg geen enkel huis daar meer te vinden is, dat heelemaal recht is van lijf en leden. En dat er dus nog heel wat „schuinsmarcheerders” in Mokum rondloopen.... SICCO.

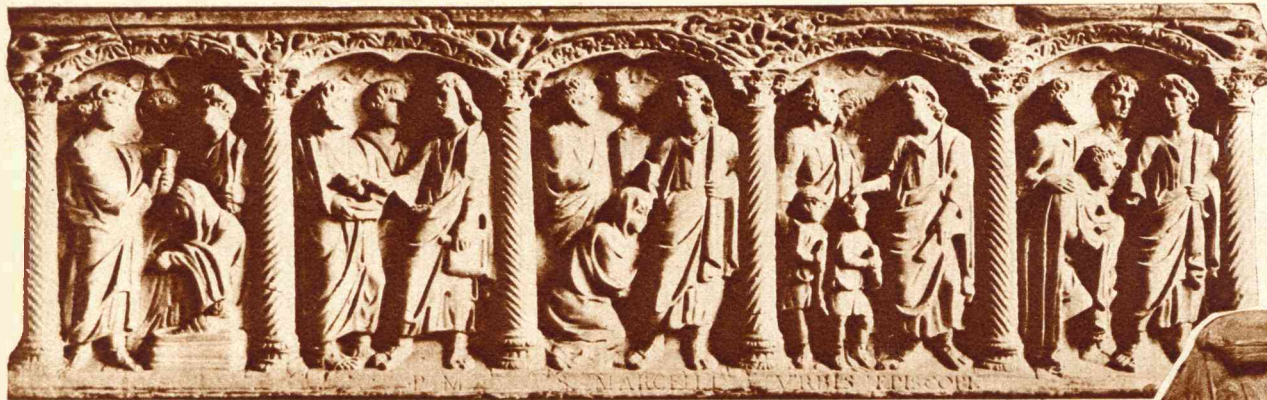
EEN PAGINA KUNST

DICKY!

Op het Leidscheplein ging Maandagavond een reprise van het vlot en geestig geschreven detective-blijspel Dicky! Aangezien het een stuk is vol geheimzinnigheden en amusante vernikkelingen, zullen wij uit den inhoud niets verklappen, doch slechts volstaan met eenige foto's. Hiernaast links: Cees Laseur en Minny ten Hone. Hierboven: Een diepzinnig onderzoek. v. l. n. r. Minny ten Hone, Phil. la Chapelle.

J. Jacob. Georgette Hagedoorn. Cees Laseur. Mies Elout en Menr. Christijn-Mulder.

Een Attisch-Corinthische vaas uit de 6e eeuw nóór Christus, waarop is afgebeeld het gerecht van Theseus met den Minotaurus.

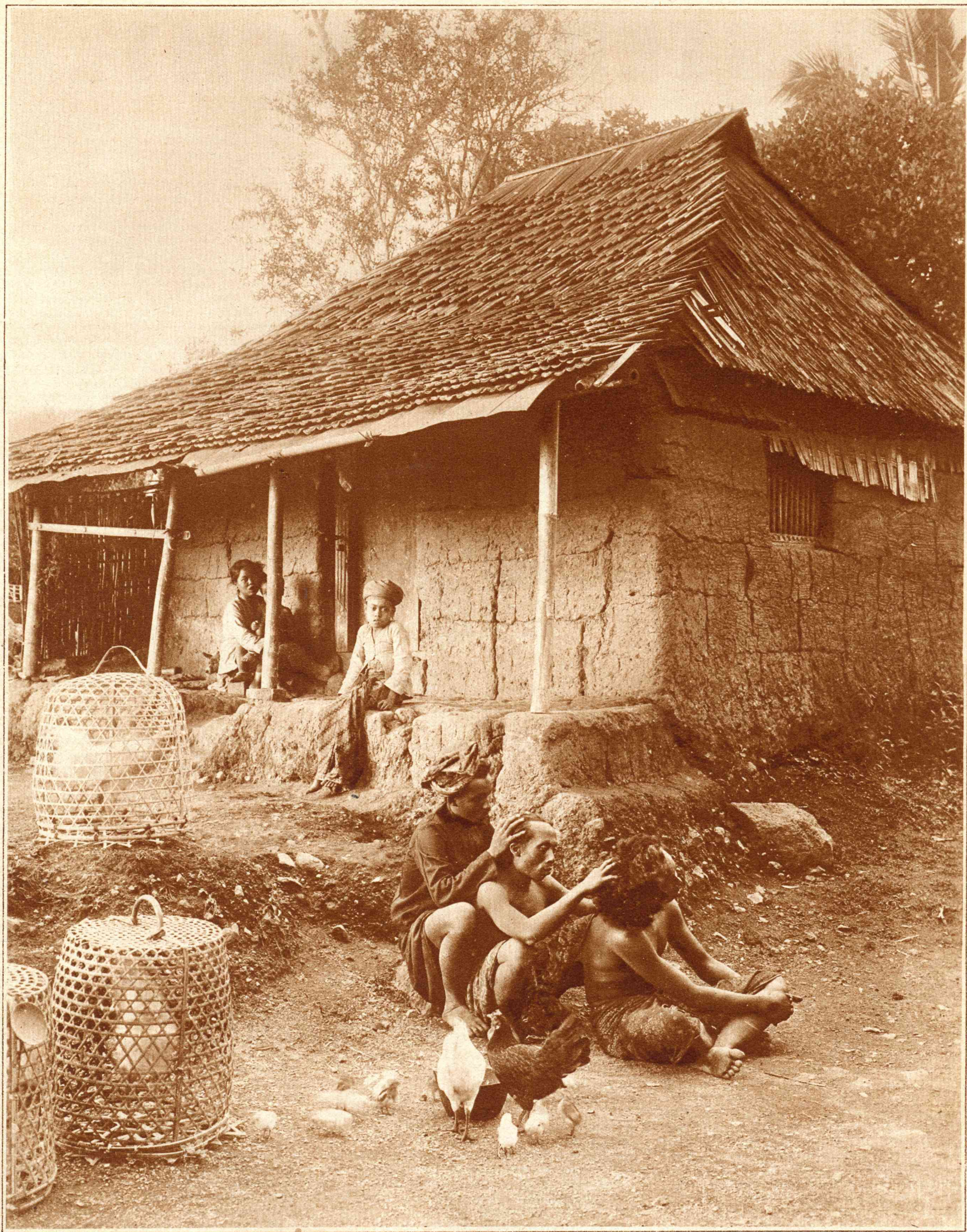
„HELLAS EN ROME”

In de zalen van het Kon. Oudheidkundig Genootschap van het Rijks-Museum is deze week een tentoonstelling geopend van Griekse en Romeinse kunst, afkomstig uit het Leidsche Museum van Oudheden, onder den titel „Hellas en Rome”. Dus vindt de bezoeker er een keur van scheppingen, in het oude Griekenland en Rome gewrocht. Scheppingen van allerlei aard: vazen, subtiel van lijn en kleur, grafreliefs en asch-urnen, glaswerk en bronzen, ragnijf gesneden cameeën en munten. Alles bijeen een collectie, die uitmunt en door zeldzaamheid, en door kunstzinnige opstelling en die ons een uitermate geschikt denkbeeld geeft van de veelzijdige bekwaamheid en hoog-artistieke vaardigheid onzer klassieke voorouders. Weshalve een bezoek aan deze tentoonstelling, die tot 9 Juni duurt, alleszins loonend is. Hierbij geven wij eenige der voornaamste stukken.

Hierboven: Een prachtige christen-sarcophaag uit de vierde eeuw na Christus. De plastische voorstellingen hebben betrekking op tafereelen uit het leven van Christus: de opwekking van den jongeling van Naim, de overreiking van den sleutel aan Petrus, de voetval der boetvaardige Magdalena, de zegening der kinderen, de genezing van een zieke.

Een Etrurische asch-urn, dateerend uit de 2e eeuw. Het relief stelt voor, hoe Odysseus het eiland der Cyclopen verlaat en door dezen nog met steenen wordt nagegooid. En bovenop is de beeltenis van den overledene geplaatst.

Een aardige Opname van het Kampongleven

Met allen ernst hebben de heeren zich overgegeven aan een voor onze begrippen zeer onsmakelijke gewoonte.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING DOOR JOS. P. H. HAMERS

ACHTSTE HOOFDSTUK. MARK VERLIEST ZIJN BETREKKING

De heer Wilding zat na het diner met z'n gezin in het salon. Ze hadden bezoek en dit bezoek was vooral in de oogen van den jongen Herbert Wilding van meer dan gewoon belang. Hij had dien avond dan ook volstrekt geen lust naar den schouwburg in Londen te gaan, noch om bridge te spelen in z'n club. Herbert Wilding was eenige zoon, en liet zich daarop nog al voorstaan. De heer Wilding senior was trotsch op hem, want, ofschoon deze jonge man op school nooit veel geleerd had, zoo had hij zich toch tot een flink zakenman ontwikkeld. Zijn vader was dan ook zeer tevreden over hem.

„Bert moet een goed huwelijk doen,” had de oude heer meer dan eens gezegd; „het komt er niet op aan, of hij iemand met geld trouwt of niet; daar stel ik minder belang in; maar hij moet iemand van uitstekende familie trouwen. Er zijn natuurlijk genoeg meisjes in z'n eigen stand, die hij krijgen kan, maar Bert moet het ver in de wereld brengen, en daarom met een meisje van zeer deftigen stand in 't huwelijk treden.”

Het bezoek van Dina Sedgmoor op de „Poplars” was dan ook met veel belangstelling tegemoet gezien, want rechter Sedgmoor was niet slechts een der bekendste en geachtste leden der rechterlijke macht, maar behoorde ook tot de aanzienlijkste families in het Westen van Engeland. De eenige dochter van den heer Wilding, Ada, had met Dina Sedgmoor school gegaan; daar echter de vriendschap tusschen de beide meisjes niet zeer groot geweest was, had men van den kant der Wildings eenigen schroom moeten overwinnen, alvorens Dina op de „Poplars” te logeeren te vragen.

„Ik hoop, juffrouw Sedgmoor,” zei de heer Wilding, „dat u je hier zult amuseeren; het is hier stil, maar zeer mooi in dit gedeelte van Hertfordshire. Er zijn er natuurlijk, die Surrey, Devon en Cornwallis mooier vinden, maar ik voor mij geef de voorkeur aan Hertfordshire. We hebben van 't jaar een vroege lente; u zult dus gelegenheid genoeg hebben om te zien, dat ik gelijk heb.”

„Ik houd van het buitenleven,” antwoordde het jonge meisje, „vooral in het voorjaar.”

„Dat begrijp ik; misschien zal het u hier wel wat te stil zijn, maar we zullen ons best doen om u zooveel mogelijk afleiding te bezorgen.”

„Dank u, maar wanneer ik buiten ben, dan wil ik ook graag van het buitenleven genieten, en uw huis is zeer mooi gelegen.”

„Ja, we hebben hier een prachtig uitzicht,” hernam de heer Wilding op een toon, alsof hij niet alleen eigenaar van het huis, maar ook van het uitzicht was. „Het is mij een beetje te stil en eentonig, maar ofschoon de reis per spoor nog al lang en tijdroovend voor mij is om naar de City te gaan, vind ik het wel de moeite waard om hier te wonen. Bovendien biedt het landleven voordeelen aan, die men in de stad mist.”

„Zeker,” zei Dina, „en u woont ver genoeg van de stad om ongehinderd voeling met het land te kunnen houden. Ik herinner me nog, nu twee jaar geleden, dat ik de lange vakantie in Cornwallis doorbracht. We hadden daar onzen intrek genomen in een klein landhuis, gelegen in een allerlieft, oud dorpje. Ik stond al heel gauw op goeden voet met de dorpsbewoners. Ze waren zoo gemoedelijk, zoo eenvoudig en tegelijk zoo verstandig. Er waren een paar menschen onder van een werkelijk edel karakter. Als ik de kunst van schrijven verstond, dan zou ik ze in een roman te pas brengen. Is hier het echte, oude landelijke leven nog in zwang?”

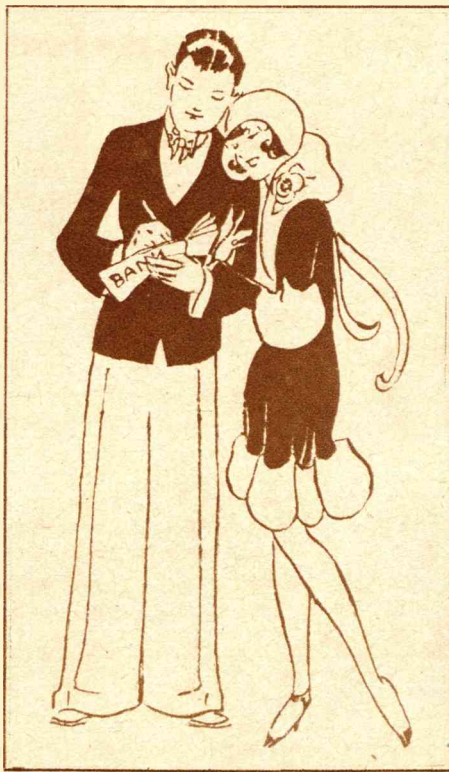
„Ik weet het niet,” luidde het antwoord van den heer Wilding; „ik vrees, dat we nog te dicht bij Londen zijn. In elk geval kunnen we goed merken, dat wij hier in een dorp wonen.”

„Ik voor mij,” zoo liet zich nu de jonge Herbert

hooren, „ik voor mij houd meer van Londen. Je kunt daar alles krijgen, wat je hebben wilt. U moogt zeggen, wat u wilt, op het land is en blijft het saai, vooral in den winter. In Londen leeft de mensch.”

„Ja, maar de drukte in Londen werkt ook vermoeiend,” hernam het jonge meisje; „bovendien is het leven in Londen voor duizenden zeer hard en treurig. Ik zie er zelf wel niet veel van, maar ik stel veel belang in de openbare rechtszittingen van het gerechtshof, waarvan mijn vader voorzitter is, en lees geregeld de verslagen er van.”

Fanny Flapuit zegt:

Het is een model-huwelijk, wanneer het proutje een schat is en de man een schatkist.

„Ik geloof, dat er interessante gevallen bij zijn,” zoo liet zich mevrouw Wilding hooren.

„O, zeker. Het spreekt vanzelf, dat er ook vele gevallen zijn, die weinig of niets beteekenen, maar er zijn er ook, die de aandacht en belangstelling overwaard zijn.”

„Ik zou wel voor advocaat hebben willen studeeren,” zei de jonge Wilding lachend; „het moet nog al een prettig baantje zijn.”

„Dat is best mogelijk; mijn broer is van meening, dat er geen mooier carrière bestaat dan die van rechtsgeleerde, en toch, dikwijls bekruipt mij de gedachte, dat er in onze wetten veel onrechtvaardigs gelegen is.”

„Onrechtvaardigs?” riep de heer Wilding uit: „Neen, juffrouw Sedgmoor. Ik beweer altijd, dat de Engelsche wetten veel rechtvaardiger zijn dan die van andere landen. En daar ben ik trotsch op.”

„Ja, maar voor menigeen is het hoogste recht soms groot onrecht,” hernam Dina Sedgmoor; „en gaat de toepassing van onverbiddelijk recht niet dikwijls met veel lijden voor den betrokkene gepaard?”

„Ik zie dat juist niet in.”

„Op het oogenblik, dat we er over spreken, denk ik juist aan een geval, dat ik u even zal vertellen. In November van het vorig jaar moest mijn vader rechtspreken in het geval van een jongen man, die van moord beschuldigd was. Hij was iemand, die zich altijd onberispelijk

gedragen had, iemand van een goed karakter. Hij studeerde in de rechten

en kwam dikwijls bij een ouden man, die hem bij de voorbereiding van z'n examen hielp. Ik geloof, dat hij geen ouders en familie meer had en zeer arm was. De oude man, dien hij dikwijls bezocht, werd op zekeren morgen vermoord in z'n kamer gevonden. De jonge man werd van den moord verdacht en stond terecht. Er waren echter geen voldoende en doorslaande bewijzen tegen hem. Mijn vader was dus verplicht, hem in vrijheid telaten stellen, maar iedereen hield hem voor den schuldige.”

„Ik herinner mij dit geval,” zei de heer Wilding, „en ik voor mij ben er van overtuigd, dat ondanks z'n vrijspraak door de jury, hij schuldig was.”

„Ik ben het niet met u eens,” antwoordde Dina; „hij werd vrijgelaten, maar z'n vooruitzichten waren vernietigd. Niemand vertrouwde hem meer, en z'n vroegere vrienden wilden niets meer van hem weten. Ik weet niet, wat er van hem geworden is.”

„O, hij had natuurlijk het geld van den ouden vermoorden man,” zei nu de jonge Herbert Wilding, „en hij zal het land verlaten hebben. Daar kunt u van op aan.”

„Neen, u hebt het mis,” hernam het jonge meisje. „Eenige weken na het rechtsgeding, kwam hij bij ons om vader te spreken. Hij was geheel zonder middel van bestaan. Vader wilde hem vooruit helpen, maar hij weigerde.”

„Wat kwam hij dan bij uw vader doen?”

„Hij dacht, dat vader hem raad kon geven, in hetgeen hem te doen stond.”

„En ging uw vader op z'n verzoek in?”

„Ja, hij raadde hem naar Canada of naar Australië te gaan. Hij wilde dit advies echter niet opvolgen en zei, dat hij in Londen zou blijven om z'n goeden naam terug te winnen en het geheim van den moord op te helderen.”

„Dat waren natuurlijk maar praatjes.”

„Dat denk ik niet. Ik was juist in de kamer, toen het onderhoud tusschen hem en vader plaats had en heb hem dus gezien. Hij zag er zeer armoedig en verlopen uit, en toch maakte hij op mij een gunstigen indruk.”

„En u weet niet, wat er van hem geworden is?”

„Neen. Hij deelde vader mee, dat hij er zich wel doorheen zou slaan. Ik heb me weleens afgevraagd, wat er van hem geworden was, maar ik heb nooit meer iets van hem gehoord.”

„Ik geloof,” zei nu de heer Wilding op gewichtigen toon, „dat een man in de positie van uw vader soms voor vreemde dingen komt te staan. Zoo heb ik op 't oogenblik iemand in dienst als tuinmansknecht, een raren kerel. Hij kwam hier in 't begin van Maart, en ik gaf hem werk. Hij is nog een jonge man, iemand van drie- of vier en twintig jaar. Hij doet z'n werk goed, maar z'n handen zitten vol blaren. En nu hoor ik, dat hij Grieksch en Latijn en al dat gesnor kent. De dominee sprak me er gisteravond over. Die had een onderhoud met hem, en ofschoon hij door dit onderhoud niet veel wijzer geworden is, want de jonge man liet niets los, zoo was hij er toch zeker van, dat hij het gymnasium heeft bezocht en van goede familie is. De dominee stelde veel belang in hem.”

„Hij is ook een uitstekend sportsman,” zei Herbert. „Ik heb hem nooit gesproken, maar iedereen in 't dorp spreekt op 't oogenblik over hem. We hebben hier een bekenden vechtersbaas, een zekeren Bill Fluter, en nu blijkt, dat een dag of drie geleden, de jonge man dien vechtersbaas, geheel volgens de regelen der kunst, glansrijk heeft overwonnen. Het was geen dronkemanspartijtje of iets van dien aard, maar eenige jongelui hitsten Fluter tegen hem op. Ze wilden een loopje met hem nemen. Maar die jonge man, die Martin, sloeg na een paar ronden Fluto tegen den grond en stelde hem buiten gevecht.”

„Hoe zei u ook weer, dat hij heette?” vroeg Dina.

„Hij noemt zich Martin,” antwoordde de heer Wilding. „Of het z'n ware naam is, weet ik niet. Hij spreekt nooit over zichzelf, maar hij is blijkbaar een goed opgevoed jong mensch; m'n opzichter zegt, dat hij het werk van twee man doet.”

„Ja,” zoo liet zich Ada Wilding nu hooren, „hij heeft ook een zeer goed voorkomen en prachtige grijsblauwe oogen. Alleen uit nieuwsgierigheid heb ik hem onlangs aangesproken; ik gevoelde mij tot hem aangetrokken. Hij zette netjes z'n pet voor me af; de anderen raken alleen de klep er van even aan. Hij zei wel niet veel, maar ik kon toch aan hem zien, dat hij als een heer is opgevoed.”

„Ik begrijp maar niet, wat hij hier komt doen,” zei de jonge Wilding.

Op dit oogenblik kwam een dienstbode binnen, die andere bezoekers aankondigde. Hierdoor werd aan het gesprek een einde gemaakt. Dina Sedgmoor dacht er echter aan, of die z.g. tuinmansknecht niet de jonge man kon zijn, aan wien zij zoo dikwijls gedacht had, sinds hij bij haar vader geweest was om dezen te spreken. Zij hield echter haar vermoeden voor zich, en begaf zich den volgenden morgen, na 't ontbijt met een bepaald voornemen alleen in den tuin. Toevallig was Mark er ook alleen aan 't werk. Toen hij een jonge dame naar zich toe zag komen, dacht hij, dat zij juffrouw Wilding was. Een onbehaaglijk gevoel maakte zich van hem meester. Het was hem bekend, dat hij het onderwerp der gesprekken van de dorpingen was, en ofschoon hij er zoo goed als zeker van meende te zijn, dat niemand vermoedde, wie hij was, zoo was hij er toch niet heel gerust op, dat vandaag of morgen deze of gene er niet achter zou komen, dat men hier met den jongen man te doen had, wiens naam enkele maanden geleden door iedereen genoemd werd, in verband met den moord op Robertshaw. Voor zoover hij kon nagaan, had hij geen reden tot achterdocht gewekt. Toch spraken de menschen in 't dorp over hem. Toen hij dan ook iemand op zich af zag komen, keek hij voor zich, en ging ijverig voort met spitten.

„Goeden morgen,” zei een stem, „mooi weer vandaag om in den tuin te werken, vindt u niet?”

Deze stem wekte oude herinneringen in hem op. Hij schrikte en nam z'n pet af. Ja, nu herkende hij het gelaat van het jonge meisje, dat voor hem stond. Dikwijls waren haar vriendelijke oogen, het glimlachje, dat zij hem ter aanmoediging gegeven had als een lichtstraal in die ellendige weken voor den geest gekomen, toen hij in Londen voor een dagelijksche bete brood moest strijden. Hij had nooit verwacht, haar weer te zien. Niettemin was de herinnering aan het bezoek, dat hij bij rechter Sedgmoor had afgelegd, hem aangenaam, omdat hij dan dacht aan de welwillendheid van het jonge meisje.

Even zag hij tot haar op; een blos kleurde z'n wangen. Onmiddellijk sloeg hij z'n oogen neer. Hij hoopte maar, dat ze hem niet herkend had.

Dina Sedgmoor was teleurgesteld. 's Avonds had zij veel aan Martin Martineau gedacht. Haar komst in den tuin op dien morgen had tot doel om er zich van te vergewissen, dat de jonge man, over wien de familie Wilding gesproken had, dezelfde was, met wien ze zooveel medelijden gevoelde. Zij herinnerde zich zijn bleek gelaat, z'n groote grijze oogen, den vastberaden trek om de mondhoeken. Inplaats van dit alles zag ze nu een door de zon gebruinden arbeider met een kort, bruin baardje, die voorovergebogen, ijverig aan 't spitten was. Zij had zich dus vergist. Deze tuinmansknecht, dien de familie Wilding als een soort wondermensch beschouwde, was niet de van moord beschuldigde Mark Martineau.

„Ja, juffrouw,” zei hij, en ging ijverig voort met werken.

„We hebben van 't jaar een vroege lente.”

„Ja juffrouw,” klonk het weer.

Hij deed z'n best om te spreken, zooals Williams of Slogget, zijn kameraden, zouden gesproken hebben. Ofschoon hij hoopte, dat zij hem niet herkennen zou, zoo verlangde hij er toch ook naar om weer het woord tot haar te richten en haar zijn geschiedenis te vertellen. Waarom was ze eigenlijk in den tuin gekomen? zoo vroeg hij

zich af. En waarom zag ze hem zoo opletend aan? Het was natuurlijk niets bijzonders voor een jong meisje, ook al was ze de logée van z'n patroon om met den tuinman te spreken. Maar waarom kwam ze op die wijze tot hem? Hij dacht er niet meer aan, dat hij onbekend wenschte te blijven, hief het hoofd op en keek haar aan.

„Heb ik u niet reeds eerder gezien?” vroeg ze. Hij zag nu, dat ze hem bijna herkend had.

„Waar zou u me gezien hebben, juffrouw?” Hij wist, dat zijn stem niet natuurlijk klonk.

„Maar ik heb u al eerder gezien,” klonk het beslist.

„Hoe is dat mogelijk?” antwoordde hij; „waar zou een jonge dame als u me hebben gezien? Ik ben hier maar tuinmansknecht.”

— Hij wist zelf nauwelijks, wat hij zei.

„Ja,” hernam Dina; „ik herken u, en ik geloof, dat u een flinke daad verricht hebt. Ik weet zeker, dat u onschuldig bent, en ik bewonder u om uw moed. Hebt u geen ellendige dagen gehad?”

Voor 't venster

*

*Zij zit, vol aandacht, over 't werk gebogen,
— het blanke blondje, voor 't geopend raam:
Toch luistert zij — schoon schijnbaar onbemogen —
naar 't lieflijk lisp'len van haar eigen naam.*

*De jong'ling — buiten — heeft zijn kans gemogen:
Hij buigt naar binne' en is nu met haar saam:
een leutig lichtje lacht er in zijn oogen —
bemerkt hij — blij — 't versnellen van haar aëm.*

*Hij voelt het vaag: hij staat wat dom te dazen,
wanneer hij zegt, dat zij zoo mooi kan mazen,
en dat hij haar zoo over-ij'rig vindt:*

*Maar in haar lieve lachje kan hij 't lezen,
dat zij begrijpt — en hij niet heeft te prezen,
dat zij — als hij — niet eveneens bemint...*

HERMAN J. HAIJEMAJE.

Het waren slechts enkele, eenvoudige woorden, die zij tot hem sprak, maar ze klonken zóo oprecht en goed gemeend, dat hij er ten diepste door getroffen werd. Het scheen hem toe, dat alles in de wereld door haar tegenwoordigheid in een vroolijker licht kwam te staan. Zij kende z'n levensgeschiedenis en zij waardeerde, wat hij deed. Zonder daartoe op de een of andere wijze aangespoord te zijn, had zij hem ook gezegd, dat zij in z'n onschuld geloofde. Dit deed hem z'n lot geduldig dragen. Hij trachtte eenige woorden van dank uit te spreken, maar toen hij Herbert Wilding en z'n zuster zag naderen, stamelde hij eenige onsamenvhangende woorden en verwijderde zich snel.

Dina Sedgmoor was ten zeerste getroffen door Mark's houding. Zij begreep den verschrikten blik niet, die in z'n oogen lichtte, noch de onsamenvhangende woorden, die hij gestameld had; zij begreep ook niet, waarom hij zoo onverwacht hun onderhoud had afgebroken en heengegaan was.

„Wat is er?” vroeg de jonge Wilding, toen hij bij haar gekomen was.

Bert was dien dag thuis gebleven ter eere van de logée. Hij verheugde er zich reeds bij voorbaat in, dien dag in haar gezelschap door te zullen brengen.

„Vindt u het niet vreemd?” riep het meisje uit; „dat is de man, over wien ik u gisteravond het een en ander vertelde.”

Ze was op dit oogenblik te opgewonden om te weten, wat ze zei. Wanneer zij eenige oogenblikken had nagedacht, dan zou zij dit zeker voor zich gehouden hebben. Maar, zonder dat ze er zichzelf goed rekenschap van kon geven, was ze haar gewone kalmte en bedachtzaamheid door de onverwachte ontmoeting met Mark, kwijtgeraakt.

„Wat zegt u daar?” riep Bert; „bedoelt u den man, die van moord beschuldigd is?”

„Ja, ik ben er zeker van, dat hij het is, ofschoon hij nauwelijks een woord tot me sprak. Natuurlijk is hij niet schuldig; daarvan ben ik overtuigd. Het verwondert me, dat hij zoo ineens wegliep.”

„Maar meen je werkelijk, dat dit jongmensch dezelfde is, die als moordenaar terecht heeft gestaan?” vroeg Ada Wilding, die vrij opgewonden scheen te zijn. „Hoe romantisch! Vraag hem eens om hier te komen! Leuk hè, dat je hem herkende.”

Het speet Dina Sedgmoor nu meer dan zij zeggen kon, dat zij gesproken had. Oogenschoonlijk was het zoo erg niet, maar zij gevoelde, dat zij het niet had moeten zeggen, dat zij zich had versproken. De levensloop van den jongen man had een sterken indruk op haar gemaakt; het was hem eindelijk gelukt als tuinmansknecht in zijn dagelijksch onderhoud te voorzien. Zij begreep nu, dat zij door aan de Wildings te zeggen, wie Mark was, hem een slechten dienst bewezen had. Blijkbaar was hij er niet in geslaagd, in Londen een betrekking te vinden en had dus de stad verlaten, in de hoop, op het land beter te zullen slagen.

„Weet u zeker, dat hij het was?” vroeg Bert Wilding, vrij driftig.

„Ja, ik kon me niet vergissen. Hij is wel veranderd. Hij heeft z'n baard laten staan, maar ik herkende hem toch direct. Hij slaat er zich flink door; het moet vreeselijk hard voor hem geweest zijn. Denk eens aan, een jongmensch van zijn stand en ontwikkeling!”

„Ik moet het aan m'n vader vertellen,” zei Bert, op knorrigen toon.

„Wat bedoelt u daarmee?”

„Ik moet hem zeggen, wie hij hier in dienst genomen heeft. Dat hij het juist moest zijn! M'n vader zou hem nooit werk hebben gegeven, als hij maar iets van de waarheid had vermoed.

„Waarom niet?” vroeg Dina; „ik vind het zeer mooi van hem.”

„Mooi!” riep de ander uit; „ik kan het mooie er niet van inzien. Zooals ik van vader vernam, kwam hij hier als een landlooper en gaf een valschen naam op.”

„Wat voor naam?” vroeg het jonge meisje. „Martin; hij noemde zichzelf Martin.”

„Nu, hij heet Martineau. Bent u er wel zeker van, dat hij er op uit was, u wetens en willens te bedriegen? Als dit zijn plan geweest was, dan zou hij een naam hebben opgegeven, die heel anders klonk.”

„Ik zal het in elk geval aan vader vertellen. Hij moet hier vandaan. Moeder zou 's nachts geen oog kunnen dicht doen, als zij wist, wat voor soort man hier in dienst was.”

„Me dunkt, dat dit onredelijk is, mijnheer Wilding,” zei Dina. „Ik voor mij twijfel geen oogenblik aan z'n onschuld. Men heeft hem zeer slecht behandeld. Hij gelijkt evenmin op een moordenaar als u, en wanneer ik geweten had, dat ik hem nadeel kon berokkenen door over hem te spreken, dan...”

Bert viel haar vrij onbeleefd in de rede.

„U hebt een goed werk verricht door te zeggen, wie hij was. Al de geheimzinnigheid, die van hem uitging, is nu opgehelderd. Z'n kennis van 't Grieksch en Latijn en zoo meer is nu heel natuurlijk! Die onbeschaamde jonge deugniet!”

„O, Bert,” riep z'n zuster uit; „praat toch zoo'n onzin niet; ik vind het wel aardig, een jongmensch met zoo'n romantisch verleden hier te hebben.”

„Romantisch of niet romantisch!” zei haar broer, „vader moet het weten. Daar komt hij juist aan. Vader, kom eens hier!”

„Wat is er?”

„We weten nu, wie dat wonder van geleerdheid is.”

„Welk wonder bedoel je?”

„O, dat jonge heerschap van een tuinmansknecht, dat Grieksch en Latijn kent en Fluter tegen den grond geslagen heeft. Wie denkt u wel, dat hij is? Niemand minder dan die jonge Martineau, beschuldigd van dien ouden man vermoord te hebben.”

„Lieve hemel! Is het waar, wat je daar zegt?”

„Zeker. Juffrouw Sedgmoor herkende hem, toen zij in den tuin kwam. Toen ze hem aansprak, liep hij zoo hard hij kon weg.” (Wordt voortgezet)

Algiers

Uit een onuitgegeven Dagboek van
DR. ARSÈNE PRAG

Een fraai overzicht van het Arabische kerkhof in Algiers, waarbij de eigenaardige vorm der monumenten sterk in het oog valt.

De schoolplicht bestaat hier blijkbaar niet. Of toch?... Uit een nabijgelegen huis zeult het luid, eentonig gebel van jeugdige kelen. De deur staat open. Eventjes brutaal zijn en het hoofd binnensteken.

Een school! Halfdonkere ramen, met één deur en één raampje. Op den steenen vloer, met matten belegd, zit, de beenen gekruist, een twintigtal kinderen, jongens en meisjes. In den hoek, op een stoel, de vriendelijk lachende Arabische schoolmeester, den tulband om de slapen, den grijzen profetenbaard onder de kin. Een ladder leidt naar een „opkamer”; ook daar een dozijn Moortjes in het grillig-schaduwend licht van een oliepit.

Oorverdoovend lawaai. Mohammed vergeve me het onreine beeld, dat even door mijn hoofd flitste, van zwijntjes, die gekeeld worden! De leerlingen zijn blijkbaar zeer ijverig: ze lezen, de oogen op den vreemdeling gericht, over de groote kartonnen folio-bladen, beschreven met spreuken uit den Koran. Ieder wauwelt, neuzelt, schreeuwt luid-op voor zich: de stemmen kriskrassen door elkaar als de straten van hun Kazba. De leesles is zeer zeker perfect gekend. De glimlachende schoolmeester luistert toe, hij schijnt uiterst tevreden.

In een hoek beproeven twee zwarte krulbollen de wortelvastheid van hun haren....

De glimlachende schoolmeester ziet toe, hij schijnt uiterst tevreden.

„Indien meneer een kleinigheidje voor de kinderen overheeft, zullen ze voor meneer eens zingen.”

Laat ik hopen, dat Allah en zijn profeet gunstiger oordeelen dan mijn ooren.

Uit de jeugdige kelen steigert een hooglied van hortende, schrapende, kuchen-de, kwekkende keelgeluiden: gerasp van kruidnagels, malende koffiemolens, springende fietsbanden, verliefde katten in maanlichten lantenacht... maar heusch! het was in de maat!

„Is dit het morgengebed?”

Dwaas! Zoo'n vraag ook! Daar is maar één gebed tot Allah!

....?

„Nee, nee, 't is genoeg, dank u zeer!”

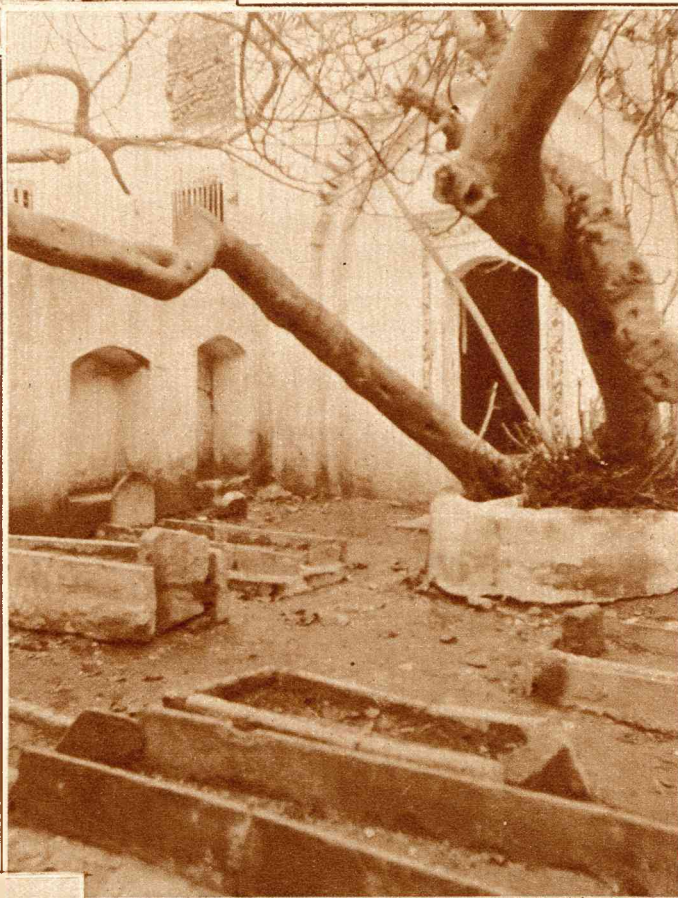
De glimlachende schoolmeester grijpt toe ('t is voor de kinderen!), hij schijnt uiterst tevreden.

Daar had je weer de hand, vragend en dankend.

In de onooglijke „restaurants”, diep en donker ingebouwd, hokken en hurken Arabische mannen, het dampend kommetje „koeskoes” vóór

zich. Het is het nationaal gerecht: een brij van tarwegrut in schapevet gekookt, met vleeschsaus overgoten, waarbij alleen het vleesch varieert. Dat eet de Arabier des morgens, dat eet-ie 's middags, dat eet-ie 's avonds.

Op den hoek van een straat zit een blinde bedelaar en psalmodieert zijn eentonige bede om een aalmoes. Een oude vrouw ligt op een versleten mat, enkele stappen er vandaan: de beenderige hand krauwelt heksachtig in de lucht, grijpend naar een schim; om haar verglaasde oogen en scherpkantigen neus vleugelt een bleek lach als van een waanzinnige; een troepje gichelende kinderen stoet om haar. Daar leeft ze van wat men haar geeft, op die zelfde mat zal ze wellicht morgen dood gevonden worden. Een oudje zonder tehuis, zooals er vele zijn — zegt me de grijze Arabier, die mandarijntjes en dadels verkoopt. Bij de oude Moorsche fontein plassen enkele meisjes, kinderen nog, met het uitsluitende water, de kruik in

De grafplaats van een Maraboet en van de twee prinsessen N' Fissa en Fatmah.

Hiernaast: Gezicht op de stad Algiers vanuit de haven.

de hand. Verschrikt loopen ze weg: alleen het jeugdige bedelaarsvolkje vreest niet de camera.

De grijze schimmen van twee gesluierde Moorsche vrouwen schuiven spie-oogend voorbij.... donkere blikken van agaat.

Vóór de café's hokken en gokken Arabieren met kaarten of domino, hoopen koperen „sous” liggen naast hen, een peukje sigaret hangt lusteloos aan de onderste lip.

Waarvan leeft toch dat volk?

Onze aardrijkskunde-boeken weten te vertellen, dat Algiers een bloeiende stad is, en Algerië een rijk en vruchtbaar land, met een grooten handel in groente en zuidvruchten, met een ontwikkelde nijverheid in allerlei soorten van weefsel, met veel veeteelt op de hoogvlakten, dadelcultuur in de oasen en tarwebouw langs de kust.

Dat is alles mogelijk! Maar de Moorsche bevolking van Algiers houdt er beslist andere „middelen van bestaan” op na, die in onze boeken niet vermeld staan. Deze zijn: 1e bedelen, 2e ven-

Eenige harem-vrouwen uit Bou Saâda.

ten en bedriegen, 3e gokken, 4e koeskoes eten, 5e bedelen, venten, gokken, koeskoes eten en bedriegen — Van dit laatste zou ik meer dan één staaltje kunnen vertellen!

„Waar is de weg naar de Kazba??”

Ik sta hier in 't hartje van de Arabische stad. Acht-kantig koepelt tusschen de huizen de zonderlinge moskee Djama Safir. Hier ook is de moskee met het graf van Mohammed Ech Cherif, dien heiligen Maraboet, van wien de Muzelmansche vrouwen de groote gunst afsmeeken om moeder te kunnen worden; hier ook liggen begraven in de stilte van en Arabisch binnenhof, onder de neergebogen stammen en de naar den grond grijpende takken van eeuwenoude vijgeboomen, de twee prinsessen N'Fissa en Fatmah, en een groote Maraboet, van wie een dichtelijke legende zegt: „dat de heilige herleeft in den stam van den vijgeboom, en wanneer de boom zich tooit met nieuwe looveren, de broze ziel der prinsessen herboren wordt in de zil-verige bladen.” Heerlijk-rustig plekje in die vuile, roezemoezige buurt!

In de kleine, oude moskee, de Djama Sidi Ramdane, donker verlicht door weinige celachtige raampjes, liggen gebogen biddende schaduwen van geloovigen. Achter, bij het waschbekken, verrichten enkele Arabieren de ablutie: ze wasschen handen, aangezicht en voeten, de lichaamsdeelen, die den gewijden vloer van den tempel zullen raken bij het gebed. Een groote Arabier, een profetenfiguur, die Michel Angelo zou beschaamd hebben, heeft de ablutie verricht. Het hoofd ontbloot, de voeten ontschoeid, gaat hij naar voren. Een oogenblik staat hij op 't achterste tapijt, het gelaat naar

het oosten gewend; dan knielt hij, kust den gewijden vloer en spreekt, de handen en het gezicht op den grond gedrukt, het eenige gebed, dat hij kent, of spreken uit den Koran. Na een korte poos rijst hij op, stapt een paar schreden verder, en herhaalt dezelfde bewegingen en hetzelfde gebed: „Mijn zonden zijn groot, o, Allah, maar grooter is Uwe barmhartigheid.”....

Nu sta ik dan eindelijk voor de hooge witte muren van den beruchten burcht van het oude Algiers, dat tot de 19e eeuw de schrik was van de beschaafde naties van Europa, van waar eens de Turksche kanonnen de Hollandsche vloot van Michiel de Ruyter beschoten. 't Is nu 'n Fransche kazerne van de genie, en, zooals alle kazernes, vuil van buiten, en mogelijk nog vuiler van binnen.

Aan den ingang van de Kazba staat het stille donkere kerkje, de Eglise Sainte-Croix, de oude moskee El Kasba Berrani, die eens toegang gaf tot de gerechtszaal van de Turksche Agha in de Kazba.

Eenig mooi is het gezicht op Algiers van

bloemen begroeide grafschachten der rijkeren omsluiten.

De „Stad der Dooden” is vandaag verlaten. Een eenzame Muzelman kust den grond en den killen steen van een graf. Maar Vrijdag, de dag der vrouwen, zullen de gesluierten komen en talrijk rusten op de zerken en spreken met hun geliefden en deelen met hen de kleine versnaperingen, die ze hebben meegebracht voor de doodten.

In de verte, op een hoogen berg, schaduwt tegen het blauw van den hemel de basiliek van Notre Dame d'Afrique, in Moorschen stijl gebouwd met koepel en minaret, bekroond door twee groote kruisen. Daar wordt de zwarte Madonna vereerd, de Madonna van het zwarte Afrika; daar ligt begraven, het gezicht naar Afrika, de groote Apostel kardinaal Lavignerie, daar worden opgeleid de dappere pioniers van de bekeering der zwarte landen.

Zou ik u nog verder enkele kolommen lang een doode beschrijving geven van deze heerlijke Afrikaansche stad? Koopt u een Baedeker of gaat naar een of ander reisbureau: daar zal men u weten te vertellen, dat Algiers een groote havenstad is met

meer dan 200.000 inwoners, waaronder 150.000 Europeanen en 50.000 Mooren, 'n „ville d'hiver” met mooie, breede straten en boulevards, groote hotels en handelshuizen, een opera, theaters en bioscopen, een kathedraal en vele katholieke kerken, Moorsche moskeeën van verschillende Mohammedaansche sekten, grootsch aangelegde squares en parken met weelderigen, tropischen plantengroei, rijke villa's op de heuvelhellingen, heerlijke wandelwegen in de omgeving; daar zal men u ook wijzen op de Arabische stadswijk, met haar pittoreske stegen en bevolking, waarvan in dit kort artikel slechts enkele persoonlijke indrukken konden gegeven worden....

Morgen voert ons de autocar over de hoogvlakte naar het gebied der zoutmeren en de bergketens van Ouled Nail op den rand der woestijn.

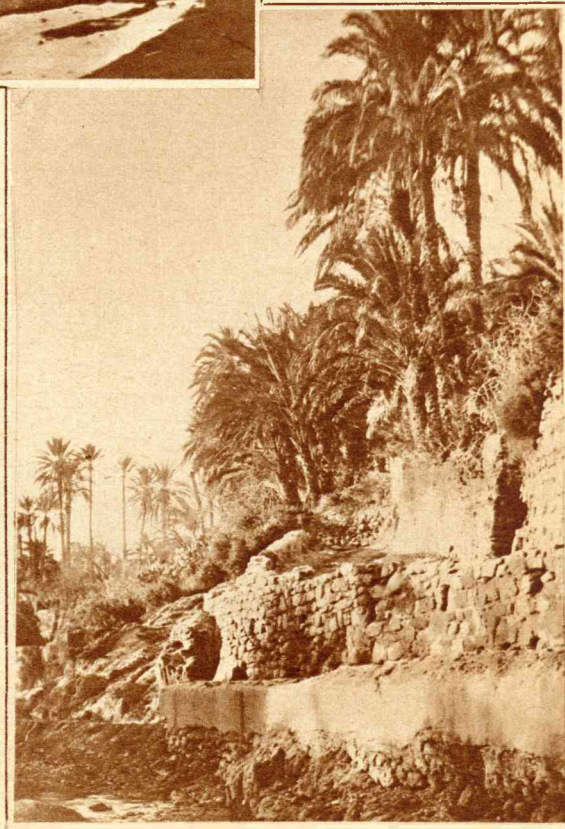
Een typisch beeld uit de oase Bou-Saâda (Kleine Sahara): de Corunesstraat met maraboet Led-Ebraïm.

Rechts: Nog een kijkje op de schilderachtige oase Bou-Saâda

Een uitstapje naar de woestijn, de Kleine Sahara, op: „'t Levend schip, dat door de zandzeebaren z'n koers houdt, rijk bevracht met keur van westerwaren!” Op den kameel links, blootshoofds, dr. Arsène Prag, schrijver dezer artikelen.

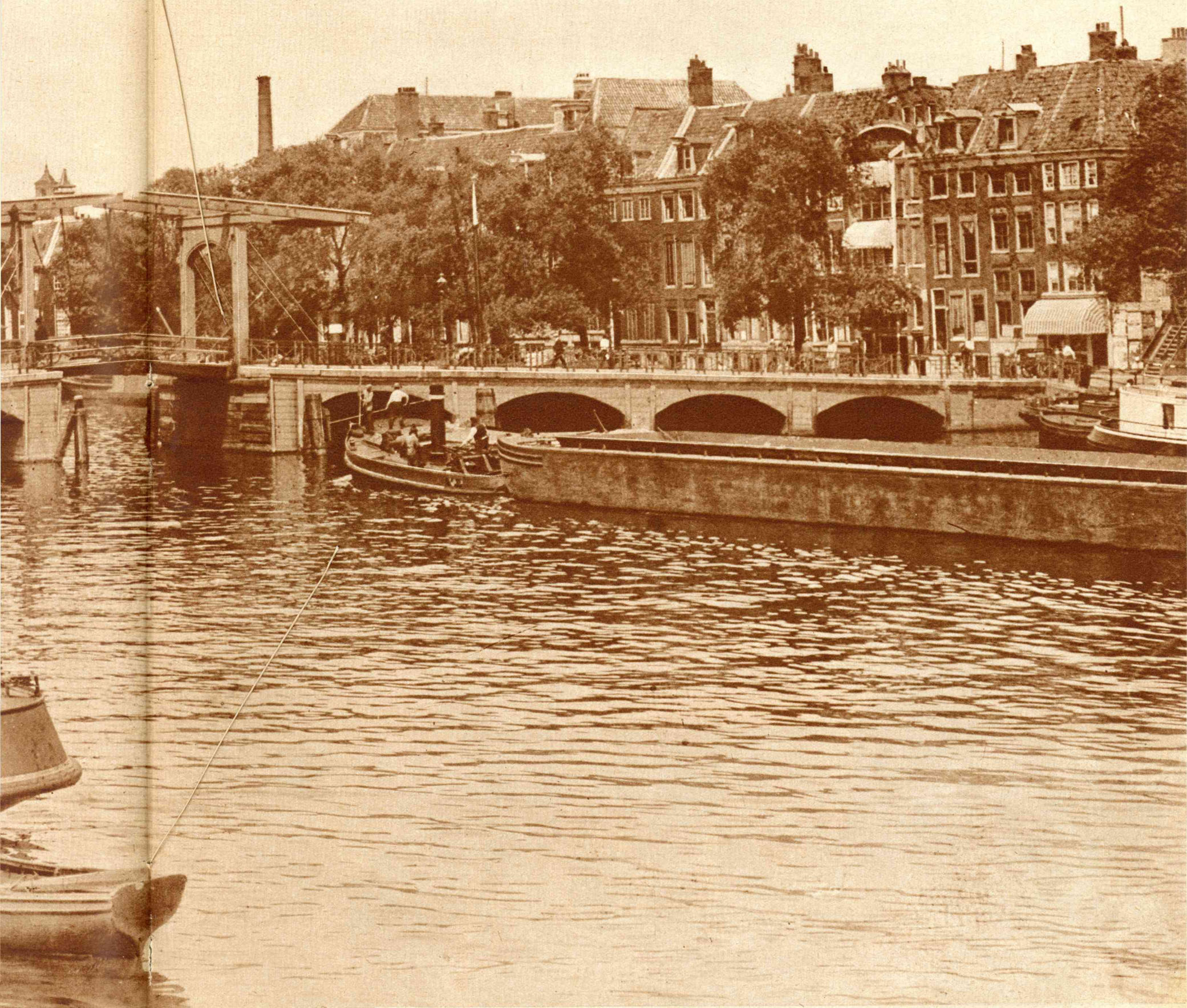
de hooge muren van den burcht: een waterval van versteend wit in het diepe en verre blauw van de zee. In de dichte nabijheid ligt op een steile berghelling het Muzelmansche kerkhof van El-Kettar. In de schaduw der donkere cypressen en onder de bladerlooze slingertakken eucalyptussen liggen de doodten begraven. Langs de duizenden zerken met de twee marmeren steenen of de houten halfmanen, die de lengte der graven afsluiten, kronkelen de smalle paadjes en loopen verloren onder het groen of stompen af op een of ander dwarsliggend graf. Ook hier zijn geen wegen getrokken: door elkander liggen de stukgetreden grafsteenen der armen en de vierkante, verglaasde tegels, die de met groen en

Deze wijdvermaarde ophaalbrug, die de beide oevers van den Amstel verbindt, staat op de nominatie om óf geheel te verdwijnen in haar tegenwoordigen vorm óf zoodanig veranderd en verbeterd te worden, dat haar uiterlijk, zooals wij en ook talloze vreemdelingen door afbeeldingen, haar kennen, zooveel mogelijk behouden blijft. Men is het

Wat gaat er met de Magere

de Magere Brug gebeuren?

daarover momenteel nog niet eens, maar dat er iets met haar gebeuren gaat, dat is zeker. Daartoe wordt de overheid genoopt door eischen van verkeer en betrouwbaarheid. Laten wij immer hopen, dat, welke verandering er ook zal plaats vinden, deze niet geheel ten koste zal gaan van haar ver tot buiten onze grenzen beremde gedaante.

VROUWENLEVEN

NIEUWE

MANTELCOSTUUMS

Het eenvoudige *tailor-made* mantelcostuum van soliede Engelsche stof, dat nooit geheel en al door de mode is ter zijde gezet, heeft evenwel in dit nieuwe seizoen meer concurrentie gevonden dan ooit. Want bij de

vele gezellige dingen, die de lentemode ons brengt, vinden we de gekleurde zijden mantelpakken, welke zoo fleurig en zoo echt vrouwelijk aandoen. Ze zijn niet zóó degelijk als het uit heerenstof vervaardigde mantelcostuum,

maar zij hebben dit voordeel, dat wij de soepeler stoffen gemakkelijker kunnen bewerken en we dus eerder zoo'n pakje zélf kunnen maken dan het *tailor-made* met z'n voetangels en klemmen

TROIS-PIÈCES van bont gebloemde zijde, gegarneerd met effen zijde.

Mantelcostuum van brocaatzijde. Effen blouse met sierlijke jabot.

van revers en zakjes. Sierlijke *deux-pièces* zien we uit tweeërlei stof: een soepele zijde voor den bovenkant van de japon en voor de voering van den mantel en een zwaardere stof voor den mantel zelf en voor dat gedeelte van de japon, dat onder den mantel uitkomt.

Sportmantels en sportpakjes worden natuurlijk vervaardigd van soliede stoffen, effen of geruit, en ook wel van effen stof met een garnering van ruitjes. De rokken zijn glad, meestal met plooien, welke aan den bovenkant worden vastgestikt en van onderen los uithangen. En de ongelijke zoomen, welke als elegant gelden bij avondjaponnen, worden hier niet getolereerd. Wel de mouwloze korte mantels, die eenige beschutting geven, doch de armen vrijlaten.

Willen we een japon, die van voren kort is en naar achteren toe langer wordt, onder

Moderne kraag met bijpassende manchetten, uitgevoerd in beige crêpe de chine en smal rood bandfluweel.

een mantel dragen, dan dient ook die mantel van achteren langer te zijn dan van voren — anders is het effect zeer ongracieus. Onze afbeeldingen vertoonen een paar elegante voorjaarscostumes: een *trois-pièces* van

bont bedrukte zijde. Mantel en japon zijn met effen zijde in de donkere kleur van het patroon gegarneerd. De rok heeft ingezette plooien van effen zijde.

Zeér slijk is ook het tweede mantelpakje van brocaatzijde.

De mantel is heel eenvoudig, slechts gegarneerd met een opgestikten rand van dezelfde stof en met opgestikte zakken. De rok heeft ter zijde eenige plooien. De effen zijden blouse heeft als versiering een modieuze jabot. Het elegante kleine hoedje, dat hierbij gedragen wordt, is enkel aan te bevelen voor smalle jeugdige gezichtjes. Een zeer aparte namiddagjapon zien we op onze derde afbeelding. Ze is vervaardigd van donkerblauwe chenille-kant en enkel gegarneerd met een dubbelen jabot op de taille en een dergelijke versiering op den rok. Avondjaponnen van chiffon worden vaak gegarneerd met uitspringende godets in den rok en met bloemen op het corsage, uit dezelfde stof vervaardigd. Het chiffon wordt hierdoor eenigszins opgestijfd, zoodat het uitstaat.

PAULA DEROSE.

UIT DE PROVINCIE

EEN ZILVEREN BURGEMEESTER
De Edelachtbare heer J. E. G. C. Dibbits vierde 11 April zijn 25-jarig jubileum als burgemeester der gemeente Zwaag. Groep van den jubilaris met familie, gemeenteraadsleden en ingezetenen op den feestdag.

De staking in het houtbedrijf te Zaandam is voor deze stad natuurlijk een zeer belangrijke gebeurtenis. Met spanning wordt deze strijd tusschen werkgevers en werknemers door een ieder, die eenigszins hierbij betrokken is, en dat is, direct en indirect, bijna iedereen in Zaandam, gevolgd. Eenige snapshots mogen den uiterlijken kant van dit conflict nader in beeld brengen. Foto links: De patroon, de reiziger en de kantoorbediende die nu, in plaats van de stakers, het hout vervoeren, worden opgewacht door de posters.

Gouden Jubilarissen

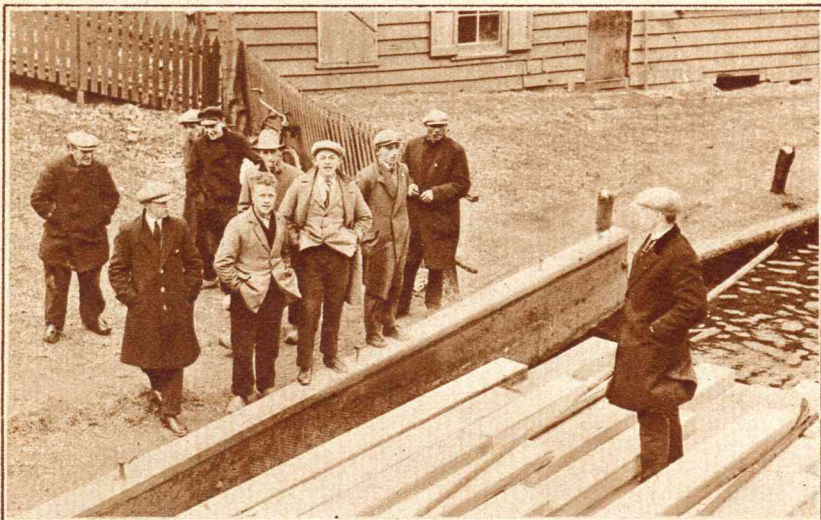
Op 27 April hopen de echtelieden Heynis-Molenaar te Zaandam den dag te herdenken, dat zij vóór 50 jaar in het huwelijk traden.

Hiernaast: Het echtpaar Cornelis Zwart-Guurtje Blok hoopt eveneens op 27 April zijn gouden huwelijksfeest te vieren.

Hieronder: Maandag 15 April herdacht de Heer A. Dokter, directeur van Publieke werken en Grondbedrijven in Den Helder, den dag, dat hij voor 25 jaar geleden bij de Gemeente in dienst trad. Groep in het Raadhuis te Den Helder, zittend v.l.n.r. de heeren: Teune, Bok, de Zwart, Van Breda, A. Dokter (jubilaris), Mevr. Dokter, Driessen (burg.), Kamman, van Dalen.

Het onderhoud tusschen de stakers en den niet stakenden kantoorbediende is natuurlijk niet al te vriendschappelijk.

De stakers zijn nogal goed gemutst en koopen gewillig bloemetjes voor de T.B.C.-bestrijding.

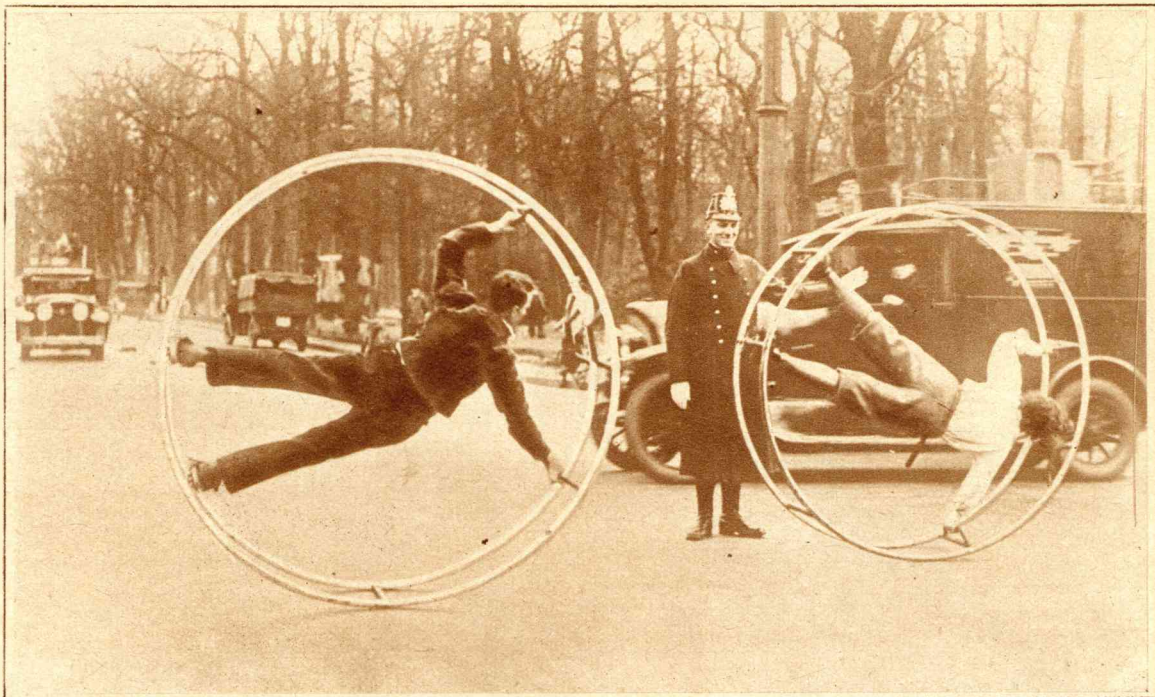

HET HUWELIJKS-KANTOOR

DOOR
WILLEM VAN VELTHOVEN

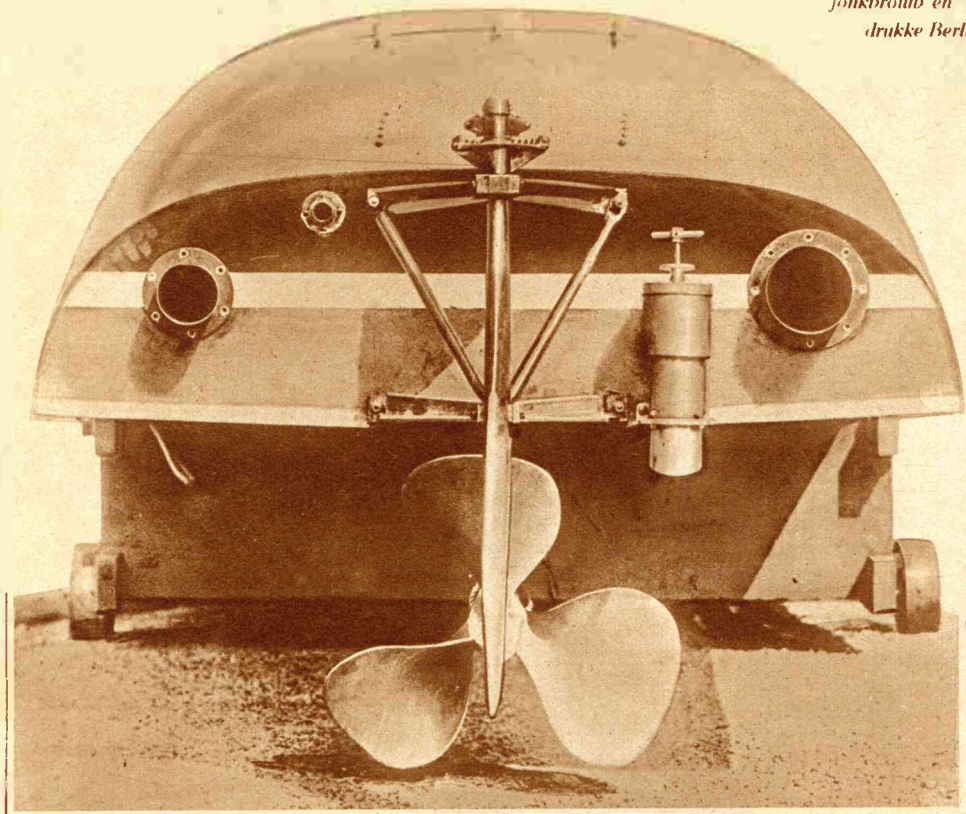
En wat zeg je nu wel van mijn vrouw?" vroeg Willem Renken zijn vriend Varens, toen zij zich na het diner in het rooksalon hadden teruggetrokken.

"Zij lijkt mij in alle opzichten één uit duizend te zijn," was het spontaan gegeven antwoord. Dit was blijkbaar genoeg gezegd, want Renken klopte hem triomfantelijk op den schouder: „En door bemiddeling van een huwelijkskantoor haar leeren kennen... Daar sta je versteld van, hè? Dat wij beiden hoogst tevreden zijn, heb je zeker al bemerkt?"

EEN NIEUW VERKEERSMIDDEL?

In de Berlijnsche straten kon men dezer dagen bovenstaande „Giro“-wielen zien demonsteeren door een jonkvrouw en 'n jonkman, welke niet schroomden zich met hun nieuw voertuig in 't roeelig oerkeer der drukke Berlijnsche straten te mengen, waar zij echter de volle medewerking hadden der verkeersagenten.

Varens knikte instemmend. Renken hernam: „Doe net als ik, Herman, en tracht eveneens langs dien weg, met een vrouw in kennis te komen... Geloof me, dan eerst, wanneer je getrouwd bent, begrijp je, welke gezelligheid je al die jaren gemist hebt. En niet alleen dat, maar die honderden dingen, die je in je leven van vrijgezel zoo duivels krekelig kunnen maken: een knoop van je overhemd, als je gehaast bent; een gat in je sok, of twee verschillende in elkaar gerold... En nu... alles ligt klaar, piekfijn in orde, je wenschen worden als het ware voorkomen. Ja, je hebt gelijk: Resi is er één uit duizend. Maar dat neemt niet weg, dat jij het eveneens zoo kunt treffen als ik."

Varens peuterde aan het bandje van zijn sigaar, terwijl Renken hem tersluiks gadesloeg.

Tien jaren was het nu geleden, dat Irma van Haake, een dochter van een rijken handelaar, om een gril haar verloving met Varens verbroken had. Sindsdien had Herman, die schilder was, zich op een dorp in Brabant teruggetrokken, ten einde daar in zijn werk vergetelheid te zoeken. Was hem dit gelukt?

Renken meende van niet, hoewel Varens nooit een woord over Irma repte.

In die enkele minuten van ieder-in-eigen-gedachte-verdiept-zijn,

ALWEER EEN NIEUWE RACE-AUTO.

Nu is het een Engelsche dame, Miss Carstairs, die, door snelheids-recordwaan-zin aangegrepen, zich een race-auto liet vervaardigen met schroef-doortbeweging, met welk zonderling vehikel zij op de internationale snelheidswedstrijden in Detroit (Amerika) zeker hoopt te zegenieren.

VOOR VEERTIG JAREN.

Nevenstaande foto geeft een stadsbeeld meer uit Budapest uit het jaar 1889, waarop de eerste elektrische tram met ondergrondschen stroom voorkomt, welk vervoermiddel dus weldra zijn veertigjarig bestaan mag herdenken.

had de schilder in het verleden geleefd en het heden nauwkeuriger bekeken. Hij had zijn gelukkigen verlovingsstijd nog eens weergezien. Irma bleef hem steeds in de gedachte, niettegenstaande hij wist, dat zij getrouwd was.

Maar toch, Willem had gelijk: de gezelligheid, die een vrouw in het huishouden bracht... hij zag het nu maar al te goed... en dan de zorg voor al die kleinigheden. Ook hij kon van ondervinding spreken. Trui, de meid, die zijn huishouden beredderde, was een goed mensch, maar haar beschaving liet veel te wenschen over. Thans zag hij pas goed in, wat hij ontbeerde... Ja, Willem scheen nu gelukkig te zijn en toch had ook hij veel verdriet gehad over een hopelooze liefde. „Je bent op dat dorp en met je kluizenaarsleven daar niet in de gelegenheid met meisjes van jouw stand in kennis te komen,” begon Renken. „Waarom volg je mijn voorbeeld niet, kerel? Wil ik je 't adres van dat huwelijksbureau geven? 't Wordt door een dame, die zeer gedistin-

DE NIEUWSTE CLUB.

In Atlantic City, dus in Amerika, is onlangs een club opgericht voor.... gouden bruidsparen! Zeker wel het laatste snuffje op dat gebied. De vier echtparen, die deze nieuwbakken club constituëerden, ziet u hierboven afgebeeld. Ze tellen te zamen niet minder dan 207 jaren huwelijksleven. Een kranige prestatie!

NOOIT TE OUD OM TE VLIEGEN.

Dit genoeglijk echtpaar kwam op het lumineuze idee den zestigsten jaardag van hun huwelijk te vieren met een mooie luchtreis. De oudjes, hij is 87 en zij maar 78, stapten dus in een vliegmaatschappij en maakten op dien feestdag voor het eerst de sensatie van een tocht door de lucht mee. En het beviel hun uitstekend, gezien hun genoeglijken glimlach na de trip in hooger sfeeren.

geerd en ontwikkeld is, bestuurd. Maar 't beste is, dat je haar persoonlijk vertelt, wat voor genre vrouw je zou verkiezen. Per brief is dat maar half werk...."

Varens tikte de asch van zijn sigaar, bleef op het tapijt staren, terwijl Renken vervolgde: „En dan stelt zij je in de gelegenheid, onder het gebruik van een kop thee, kennis te maken met de dame, die, naar zij vermoedt, een geschikte partij voor je zal zijn en jij wederkeerig voor die bewuste persoon. Haar adres is: mevrouw Monaerts, 49 Oporijlaan-Amsterdam. Je kunt haar ook opbellen...."

„Hoe dikwijls heb je haar adres al aan vrijgezellen opgegeven?" glimlachte Varens.

„Ik moet zoo discreet zijn als mevrouw Monaerts" antwoordde Willem eveneens met een glimlach.

Aangespoord door Renken en Resi, en ziende, dat het huwelijk van zijn vriend werkelijk aan de verwachting beantwoordde, liet Varens zich overhalen en ging naar het onderhoud, dat hij Renken per telefoon aan mevrouw Monaerts had laten verzoeken.

Een dienstbode liet hem in een kamer, die meer op een salon dan op een kantoor geleek.

Een oogenblik later werd een zijdeur geopend en bevend bleef mevrouw Monaerts op den drempel staan.

„Irma!.... mevrouw!" keek

Varens haar verbaasd en diep bewogen aan. „Mijnheer Varens," trilden haar lippen. Ze kwam de kamer in en bood hem een stoel. „U komt dus voor...."

„Ik kom voor niets!" onderbrak hij haar barsch. „Ik wist niet, dat jij.... u.... zich voor iets dergelijks...."

„Ja, ziet u.... ik ben weduwe geworden en men moet toch trachten zijn brood te verdienen," zei ze met neergeslagen oogen en spelend met haar vulpen.

„Jij.... weduwe.... en voor je brood.... Irma?" greep hij haar hand.

„Herman," fluisterde ze teeder en keek hem liefdevol aan.

„Je hebt me niet vergeten?" straalde zijn blik.

„Ik ben zelve de dupe van die onnoozele gril geworden," bekende ze. „Ik zelf had mijn geluk vergooid. Ik trouwde om.... jou te tergen, daar jij geen moeite deed om weer in mijn gunst te komen."

„Ik was een stijfkop, een gloeiende stijfkop."

Lang bleven zij hand in hand, oog in oog, genieten van hun mooier en grootscher opbloeiende liefde.

Plotseling sprong Irma op:

„Ik zou even moeten telefoneren, Hendrik, en daar ik als.... tusschenpersoon.... je begrijpt me wel, hé?.... Wil je zoo lang in deze kamer gaan?"

„Zal het onderhoud...."

„'t Zal niet lang duren," troostte ze, de deur sluitend.

Toen vloog ze naar de telefoon en sprak even later met mevrouw Renken.

„Onze opzet is prachtig geslaagd, Resi!" jubelde ze. „Hoe zal ik jou en Willem voor jullie hulp danken?... Ja! Hendrik is nog hier! Kom maar gauw onze hernieuwde verloving vieren! Wat zal hij opkijken, dat wij vriendinnen zijn en Willem mij daardoor persoonlijk leerde kennen! Die leugen van jullie kennismaking door een huwelijkskantoor, alsmede die, dat „ik" een huwelijksmakelaarster zou zijn, zal hij ons graag vergeven....!"

De Rolschaatsenbaan op den Dam.

Naast de poppenkast en den snelteekenaar telt ons hoofdplein nog een attractie, n.l. een rolschaatsenbaan, waar de Amsterdamse jeugd haar vaardigheid toont in het rollen op alle mogelijke wijzen. De kijkgrage Mokumers vinden dit natuurlijk een kostelijk en kosteloos amusement! (Hiernaast)

IN DE Hoofdstad

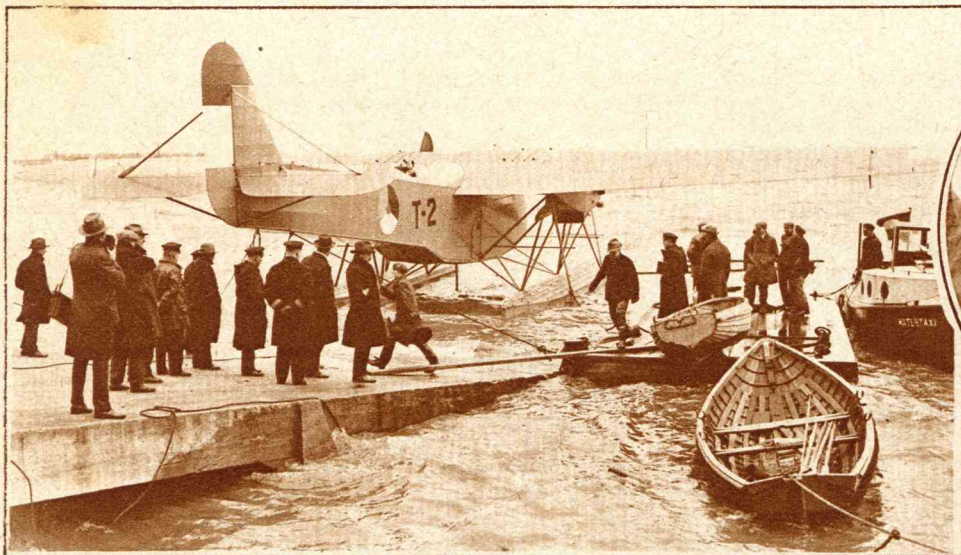
Gustav Fröhlich

de bekende Duitsche filmacteur, dien het Nederlandsche publiek deze week heeft kunnen bewonderen in de film „Asphalt“, heeft de hoofdstad bezocht en is er natuurlijk hartelijk verwelkomd. We zien den charmanten filmspeler hier temidden van een schare vrienden en bewonderaars hieronder). Links naast hem de heer Ch. van Biene, directeur der Ufa in Nederland, en naast dezen de heer J. Terlinden, directeur van het Rembrandt-Theater te A'dam.

Ministerieel bezoek aan Schellingwoude.

De vorige week bracht minister Lambooy een bezoek aan de militaire vlieghaven Schellingwoude, teneinde daar het proefvliegen van de Fokker-drijvertoestellen T 2 en T 3 bij te wonen. De hooge bezoeker werd in de vliegloods ontvangen en rondgeleid door ir. Stephan van de Fokker-fabriek en marine-autoriteiten. Het was guur weer. Zijne Excellentie had 't koud en zette voor alle zekerheid zijn kraag maar op

Z.Exc. gaat zich inschepen in de vliegboot voor de proefvlucht.

De bemanning (achter met puntbaardje Schout-bij-Nacht Jhr. Schorer) wordt per vlet van het vliegtuig gehaald.

Blauw Wit wint met 5-1 van 't Gooi. Moment uit den strijd. Smit is de Gooische verdediging gepasseerd en zal een schot lossen. Gori slaat zijn armen verwonderd ten hemel over zooveel brutaliteit.

Hiernaast: Bij Blauw Wit-'t Gooi in het Stadion. Cohen, de goede doelman der gasten, heeft een aanval der Amsterdamers onschadelijk genaakt.

SPORT VAN ZONDAG

Ajax's fraaie eindspurt dwingt terecht bewondering af. Wij zijn na den wedstrijd tegen Stormvogels optimist geweest, en het doet ons genoegen, dat de rood-witte ploeg onze verwachtingen niet heeft beschaamd. Zondag moest Hilversum er in eigen huis aan gelooven. Tusschen haakjes, dat Hilversum is danig afgezaakt. Gedurende een groot deel van het seizoen heeft dit elftal één der beste plaatsen op de ranglijst bezet, terwijl na de vorstperiode de nederlagen elkander om zoo te zeggen op den voet volgden. De groen-witte Hilversumers mogen blij zijn, dat zij in den aanvang van het seizoen een voldoende aantal punten veroverden.

De kans is zeer groot, dat Ajax ten slotte nog boven zijn tegenstander van Zondag j.l. zal eindigen. Daartoe is noodig, dat Ajax thuis den laatsten wedstrijd van Hermes-D.V.S. wint, terwijl Hilversum dan in Rotterdam door Sparta geklopt zou moeten worden. Er zijn genoeg redenen om een dergelijken gang van zaken te veronderstellen.

Met betrekking tot den kampioenstitel en den degradatiecandidaat hebben de wedstrijden van Zondag ons een heel eind nader gebracht. Sparta

men in elk geval meer gelegenheid, zijn gewone spel te ontplooiën.

Zondag a.s. spelen D.E.C. en Haarlem in het Hilversumsche sportpark den beslissingswedstrijd. Over enkele weken zitten we dus midden in de promotie of degradatie.

wordt na de overwinning op R.C.H. en de nederlagen van A.D.O. en V.U.C. vrij zeker kampioen, en U.V.V. schijnt het niet meer te redden. Hoogstens kan het nog gelijk komen met Stormvogels, doch het is bijna niet denkbaar, dat de Utrechtenaren in Rotterdam van Sparta zullen winnen.

De 2de-klasse-kampioenen zijn intusschen het meest gebaat met dezen, voor U.V.V. ongelukkigen gang van zaken.

Promotiewedstrijden tegen Stormvogels waren ongetwijfeld veel zwaarder geworden dan ze tegen U.V.V. zullen zijn. Stormvogels is nu eenmaal een elftal, dat in wedstrijden, waar het om gaat over een enthousiasme beschikt, dat vaak den doorslag geeft. Tegen U.V.V. krijgt

't Wordt hoog tijd ook, want Zeeburgia krijgt zeer waarschijnlijk geen kans meer, voor dien tijd een goeden wedstrijd te spelen, en niets werk zoo fnuikend op een in vorm zijnde ploeg dan een gedwongen rust.

Juist op het moment, dat Blauw Wit's kans om

Een interessante kamp tusschen R.C.H. en Sparta 't Haarlem. Sparta won met 2-1. Spelkiek uit deze ontmoeting. Haarlemmers en Rotterdamers aan den dans.

op de tweede plaats te eindigen ernstig in gevaar werd gebracht, hebben de zebra's ons op een overwinning verrast.

Verrast ja! Blauw Wit en winnen, dat scheen in den laatsten tijd onmogelijk meer te kunnen samengaan. 't Gooi, dat ook al niet meer de oude is, ging er met overtuigende cijfers in. De zebra's

zullen nu vrij zeker op de tweede plaats eindigen. In elk geval hebben zij een schitterend seizoen achter den rug. Over de vraag, of de kampioenstitel echter bij Feyenoord op zijn plaats is, zal zelfs in het kamp der rasechte Blauw-Wit-supporters wel geen verschil van meening bestaan.

Voetbal in Kennemerland. Kennemers en Kinheim speelden te Beverwijk gelijk (1-1). De gezichten op deze foto laten ons wel duidelijk zien, dat men elkander niets cadeau deed

Het Nederlandsche Hockeyteam, dat Zaterdag in Antwerpen met 2-1 werd geklopt. Staande van l. n. r.: Ras, Jannink, v. d. Rovaert, Maas, v. Tinbergen. Midden v. d. Hagen, Ankerman, v. Lierop. Voor: de Waal, Hardebeck, Leembruggen

DE ONZICHTBARE HAND

DOOR MARE EDMUND JONES

Bedoel je daarmee," zoo vroeg hij, „dat je me met rust zult laten? Dat ik niet bang behoef te zijn...."

„Ik bedoel daarmee, dat, voor zoover het van mij afhangt, je met rust gelaten zult worden; maar de bende en de chef zullen zich niet bij m'n rapport neerleggen en daarom kun je zoo goed als zeker op onaangenaamheden in de toekomst rekenen."

„Wat kan ik doen om deze te voorkomen?" „Ik weet het niet."

Toen de Roode dit gezegd had, nam hij eensklaps een onverschillige houding aan en zei op koelen toon, zonder hem een hand ten afscheid te geven: „Vaarwel en veel succes."

Terwijl Frank den man, die zich verwijderde, verwonderd nazag, meende hij een gestalte te ontwaren, die zich achter een zwaren boom schuil hield. Was het werkelijkheid of slechts een spel zijner verbeelding? Zou hij nu door allerlei vrees en schrik aanjagende gedachten en vermoedens gekweld worden?

Het kostte hem het verdere gedeelte van den avond moeite, in te stemmen met de feestvreugde van Dora. Dien nacht sloot geen slaap z'n oogen.

Tegen den morgen begaf hij zich haastig naar 't kantoor. Tot z'n niet geringe verwondering hoorde hij op dit vroege uur stemmen in het privé-kantoor van Merton Sterling. Hij wierp een blik in 't vertrek, waarvan de deur op een kier stond, en zag met kloppend hart, dat het Doc Brewster was, die een onderhoud met zijn patroon had.

„Z'n werkelijke naam is Frank Waite," hoorde hij Brewster zeggen; „hij heeft een tijdlang wegens valsheid in geschrifte in de gevangenis gezeten in den Staat New-York."

„Wat voor belang hebt u er bij, me dit te komen zeggen?" vroeg Sterling.

Door deze vraag stond Brewster een weinig beteuterd. Spoedig had hij zich echter hersteld.

„O, niets geen belang. Ik dacht, dat u dit weten moest; dat is alles."

„Wie en wat bent u eigenlijk?" vroeg Sterling weer; „waarom bent u hier in de stad?"

„Wel, mijnheer, ik ben de vertegenwoordiger van een nieuwe schoenenfabriek, en..."

Op dit oogenblik stond Sterling van z'n stoel op.

„Mijnheer Brewster," zei hij blijkbaar ontstemd, „ik ben niet zeer gesteld op menschen, die op deze manier inlichtingen komen geven, al hebben ze misschien daarbij de edelaardigste bedoelingen."

En laat ik u nu zeggen, dat u het geheel mis hebt. Frank Daly is geboren en opgevoed in deze stad. Ik heb hem gekend van den tijd, dat hij nog maar een kleine spreek in 't veld was. En nu verzoek ik u beleefd maar dringend, mijn kantoor te verlaten."

Frank, die dit alles hoorde, begreep er niets van. Hij zag Brewster vertrekken en zag ook, dat deze heer in een allesbehalve aangename stemming verkeerde.

Toen de verklikker weg was, spoedde de jonge man zich naar Sterling.

„Wat hij zei, was volkomen waar!" riep hij uit, toen hij voor z'n patroon stond.

„Daar twijfel ik geen oogenblik aan," luidde het ant-

woord, „maar z'n voorkomen beviel me niet en ik beoordeel liever zelf personen en zaken."

Met een heerlijk gevoel van opluchting ging Frank in een leunstoel zitten.

„Nu kunnen ze mij niets meer maken," zei hij, „de politie misschien nog wel."

Sterling keek hem opmerkzaam aan.

„Het wilde me zoo voorkomen, Daly," sprak hij na eenige oogenblikken, „dat mijn bezoeker een wraakzuchtig man is. Kan hij je ook op de een of andere manier in de wielen rijden?"

Eensklaps schoot er een denkbeeld door Frank's brein.

„Dora!" riep hij uit; „zou het niet beter zijn, dat ik het aan Dora vertelde?"

Sterling knikte bevestigend op deze vraag. In den namiddag begaf Frank zich naar de boerderij van Ware, om zijn misslag aan het meisje, dat hij liefhad, te bekennen.

Zij luisterde aandachtig toe, maar zonder dat

ze het zich erg scheen aan te trekken. Toen hij z'n relaas geëindigd had, legde zij haar hand in de zijne en vroeg:

„Heb je me daarom nooit, neen nooit datgene gezegd, wat ik reeds lang verwacht had, dat je zeggen zou?" Zij sloeg nu haar blik neer.

„Zie je dan niet, dat dit een slagboom is?"

„Zeg het nu," beval ze.

„Wil je me tot man hebben, Dora?"

Zij antwoordde niet, maar sloeg de armen om z'n hals en drukte een kus op z'n lippen.

No. 5

ZEVENDE HOOFDSTUK

DE DUIMSCHROEVEN AANGELEGD

Ook in den daarop volgenden nacht kon Frank niet slapen. Een bang voorgevoel wilde hem niet verlaten. Hoe ver zou de bende misdadigers in New-York wel gaan, zoo vroeg hij zich voortdurend af, om hem het leven lastig, neen, ondraaglijk te maken? Hij begreep de handelwijze der politie te zijnen opzichte en haar harteloze gedragslijn; de politie toch huldigde het beginsel: een schurk blijft een schurk. Maar haar macht was nu gebroken, omdat Merton Sterling hem op z'n juiste waarde geschat had, nu hij een nieuw leven begonnen was. Z'n verleden had hij aan Dora bekend en als gevolg dier bekentenis was hij met haar verloofd.

Maar, zoo vroeg hij zich wel voor de honderdste maal af, hoe ver zou de bende gaan? Was het mogelijk, dat hij haar onmisbaar was door z'n bekwaamheid in 't hanteeren van de pen? Had hij werkelijk in dit ééne geval, in die ondoordachte misdaad van z'n jeugd, het bewijs geleverd, dat hij een buitengewoon behendig schriftvervalscher was?

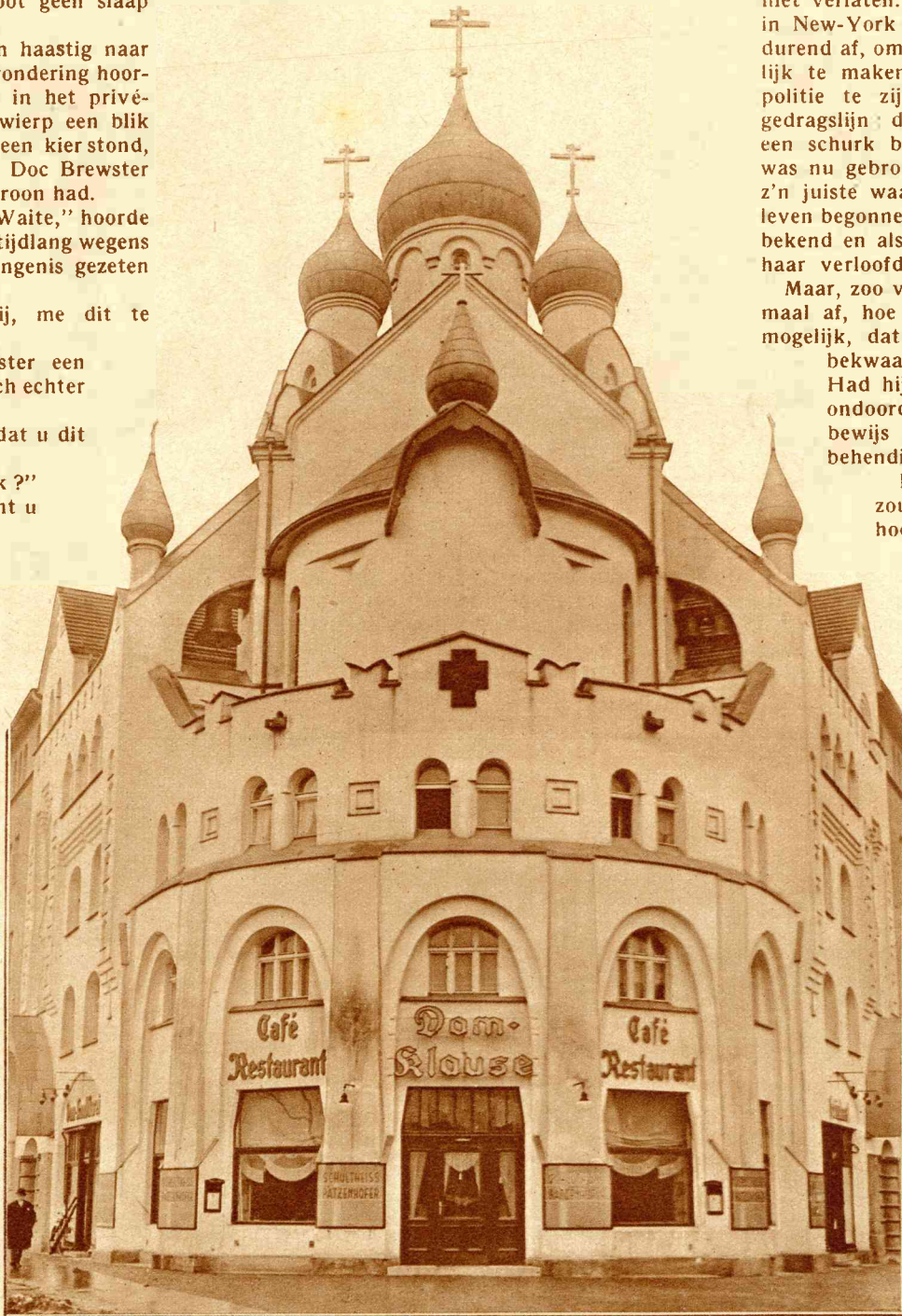
Het moest wel zoo zijn, want anders zou dat geheimzinnige en onbekende hoofd der bende niet twee van z'n bekwaamste mannen naar Indiana zenden, om te trachten een gewezen gevangene over te halen zich bij de bende te voegen. Dit beteekende, dat de misdadigers nergens voor stonden om zich van z'n diensten te verzekeren.

Ja, hoe ver zouden ze gaan?

Daar het nadenken over deze vraag hem toch niet verder bracht, trachtte hij wat te slapen, hetgeen hem na meer dan een vergeefsche poging, gelukte. Zijn slaap was echter onrustig. Zeer vroeg in den morgen werd hij wakker en stond op. Zijn bang voorgevoel was met hem ontwaakt. Hij ontbeet haastig en begaf zich naar het kantoor, ongeveer anderhalf uur vóór z'n verplichten kantoor tijd.

Toen hij de buitendeur open-gemaakt had en naar binnen keek, begreep hij direct, wat er gebeurd was.

Een tooneel van onbeschrijf-felijke wanorde vertoonde zich aan z'n blikken. De deur van het privé-kantoor van z'n patroon stond wagenwijd open en daar binnen was alles letterlijk overhoop geworpen. Een rilling voer Frank door de leden,

EEN RESTAURANT IN EEN KERK
Deze curieuze combinatie vindt men in Berlijn, waar de kortelings ingewijde Russische kerk op het par-
terregeedeelte de „Dom-Klause", een café-restaurant, bevat.

toen hij het vertrek binnentrad en zag, dat Sterling's brandkast opengebroken en van haar inhoud beroofd was. Hij kon z'n oogen bijna niet gelooven, bleef voor de brandkast staan en bekeek en bestastte dit zeer gehavende kantoormeubel van alle kanten. Daardoor liet hij met z'n vochtige, van zenuwachtigheid trillende vingers verscheidene vingerafdrukken achter, de eenige vingerafdrukken die in den loop van den dag door de deskundigen werden geconstateerd.

In gepeins verzonken, hoorde Frank eensklaps iemand achter zich zwaar ademhalen. Toen hij zich omkeerde, keek hij in 't gelaat van z'n patroon.

„Ik moet zeggen,” zei deze bedaard, „dat ik er goed aan gedaan heb, nog voor 't ontbijt hier te komen.”

„Zat er veel geld in de brandkast?” vroeg Frank.

„Maar wist je dan niet,” luidde Sterling's wedervraag, en z'n stem klonk snijdend, „dat ik daar het geld in geborgen had, hetwelk ik den ouden Harton schuldig was, die gisteren onverwacht was verhinderd, het te halen?”

„Nee, dat wist ik niet,” zei de jonge man verwonderd. „Hoeveel zat er in?”

„Twaalf duizend dollars, jongmensch.”

„Lieve hemel!” riep Frank uit. Eensklaps meende hij een eigenaardigen glans in Sterling's blik te zien. „U denkt toch niet, dat ik er in betrokken ben?”

Deze vraag op den man af scheen den ander voor een oogenblik in de war te brengen.

„Het spijt me, dat ik het zeggen moet, Daly,” sprak hij, „maar het ligt wel een beetje voor de hand....”

Frank had moeite om z'n zelfbeheersching te bewaren.

„Maar ziet u dan niet,” riep hij met gesmoorde stem uit, „dat ik het niet gedaan kan hebben? Let u maar eens op de wijze, waarop de boel hier overhoop gehaald is. Wanneer ik iets van 't geld geweten had en het had willen stelen, dan zou ik ook geweten hebben, dat het in de brandkast lag en niet het heele kantoor overhoop gehaald hebben.”

Een sluw lachje speelde op het gelaat van Sterling, toen hij zeide:

„Maar om de verdenking van je af te leiden en om het te doen voorkomen, alsof de inbraak van buiten uit geschied was, Daly, zou je juist den boel overhoop hebben gehaald.”

„Iemand, die van buiten uit ingebroken zou hebben,” riep Frank opgewonden uit, „zou, door weinig sporen en teekens van z'n misdaad achter te laten, getoond hebben, dat hij een vakman was. Zoo'n man zou den lokalen toestand bestudeeren, snel te werk gaan en dan zoo spoedig mogelijk verdwijnen.”

„Dat bewijst dan,” verklaarde Sterling, „dat de inbraak niet van buiten uit geschied is, maar dat de inbreker alles in 't werk gesteld heeft, om den schijn er van te wekken.”

Het bloed steeg Frank naar 't hoofd op het hooren van deze wijze van uitlegging. Hij voelde maar al te duidelijk, dat deze inbraak het gevolg was van een sluw beraamd plan der bende, met het doel, vat op hem te krijgen. Het had allen schijn, dat zij in haar opzet zou slagen.

„Als u goed nadenkt, dan kunt u niet gelooven, mijnheer Sterling, dat ik het gedaan heb; neen, dat kunt u niet.”

„Ik weet het niet, Daly,” antwoordde Sterling op een toon, alsof hij er inderdaad aan twijfelde, wat hij gelooven moest of niet. „Wil je me je

woord van eer geven, dat je dit kantoor niet zult verlaten, vóór ik teruggekeerd ben?”

Frank knikte met de wanhoop in het hart toestemmend, waarna z'n patroon het kantoor en het huis verliet.

Het kleine stadje begon juist te ontwaken. In hopeloze stemming en zich van z'n machteloosheid om iets te doen bewust, zag Frank verschillende personen het venster passeeren, personen, die hij zoowel bij hun werkelijke als bij hun bijnamen kende, welke laatste hun door de spraakmakende gemeente waren gegeven; personen, mannen en vrouwen, wier achting hij zich had weten te verwerven en die hem als een waardig lid der maatschappij in hun kringen hadden opgenomen.

Lusteloos en moedeloos stelde hij dit onderzoek in. De morgenzon scheen vrolijk in de straat. Zij steeg langzamerhand aan de kimmen en begon haar dagtaak, door het plaveisel, het trottoir en de gebouwen te roosteren.

Stille Frank dacht aan Dora. Hij besloot haar te telefoneeren. Gladys, Dora's oudere zuster, stond hem te woord.

„Nee, mijnheer Daly” — haar stem klonk ijskoud — „u kunt Dora niet spreken. Zij is geheel overstuurd, omdat u tot uw oud, zondig bedrijf bent teruggekeerd en” — hier onderdrukte ze blijkbaar een snik — „ik sta er over verbaasd, dat u ons nog hebt durven telefoneeren. Dora wil niets meer met u te maken hebben.”

Na deze woorden maakte zij een einde aan het gesprek. Frank gevoelde zich diep ongelukkig.

In dezen toestand gaf hij zich geen rekenschap van hetgeen hem nu te doen stond. Het kon hem weinig schelen of men hem al dan niet aan deze inbraak schuldig achtte. Soms kwam de wensch bij hem op, werkelijk de inbreker te zijn, zoodat hij op z'n vlucht in 't bezit van de twaalf duizend dollars zou wezen. Hij haalde z'n schouders op en besloot er voor te zorgen, dat men niet de voldoening zou hebben, hem als aangeklaagd van dezen inbraak voor de rechtbank te zien. Hij zou in 't kantoor blijven tot Sterling terugkwam, omdat hij z'n woord gegeven had. Maar daarna zou hij maken, dat hij weggewak en niet met de justitie in aanmerking komen. Hadden het leven en de maatschappij geen wanhopig man van hem gemaakt ondanks al z'n moeite, ondanks z'n harde werken? Naar den drommel met z'n besluit om eerlijk te blijven! Ook de maatschappij kon voor zijn part naar den drommel loopen!

Een paar minuten na z'n telefoongesprek met Gladys kwam Sterling terug in gezelschap van een brigadier van politie, die nog niet goed uitgeslapen scheen te zijn. Frank wachtte, tot dat ze de huisdeur achter zich gesloten hadden, en richtte toen het woord tot Sterling:

„Ik heb u m'n eerewoord gegeven en daarom gewacht, totdat u terug bent.”

Nauwelijks had hij dit gezegd, of hij diende den nietsvermoedenden Sterling een kaakslag toe, die hem bewusteloos, maar overigens ongedeerd, tegen de toonbank deed vallen. Een oogenblik later lag de brigadier, die te slaperig was en te onverhoeds aangevallen, om weerstand te bieden, stevig aan handen en voeten gebonden op den grond.

In de verte hoorde Frank het fluiten van den ochtend-snelrein, die het station binnenreed. Op dit uur lag het meerendeel der brigadiers van het stadje nog te bed en keerde zich nog eens om, alvorens aanstalten te maken om op te staan. Het was nog pas vijf minuten over negen en toch scheen het Frank toe, dat het reeds in den namiddag was.

De weinigen, die reeds op waren en zich op straat bevonden, waren er wel getuige van, dat de jonge man zich van het levensverzekeringskantoor naar het station begaf, maar toen ze zagen, dat hij haast had, werd hij door niemand opgehouden. Hij kwam juist op tijd om nog in een coupé te stappen van een der achterste wagons van den trein, die zich reeds in beweging gezet had.

(Wordt voortgezet)

RUSSISCHE KERKSCHATTEN IN BERLIJN.

Het wordt nu pas bekend, dat de grootste schat der Russisch-orthodoxe kerk, die door de onlangs gestorven weduwe van Czaar Alexander III na de Russische revolutie naar Kopenhagen is gered, na den dood van deze in de crypte van de nieuwgebouwde Russische kerk in Berlijn is ondergebracht. De schat bestaat uit een zeer kostbare beeltenis van de Heilige Maagd, een echt stuk van Christus' kruis en vele andere relikwieën. Deze foto toont den Russischen bisschop te Berlijn, Tichon (in het midden), wien de schat is toevertrouwd geworden op het altaar der nieuwe kerk.

Zoo aan z'n eigen treurige gedachten overgelaten, begon hij over de middelen na te denken om uit de impasse, waarin hij gekomen was, te geraken. Wanneer hem dit nieuwe ongeluk slechts overkomen was, wanneer hij in de vereischte strijd-lustige stemming verkeerde, voordat de schijnbare zekerheid, waarin hij in dit dorp leefde, z'n strijd-bare, krachtige natuur in slaap gewiegd had, en de tegenstelling tusschen den hem zoo gemeenzamen strijd om het bestaan en z'n nieuw gelukkig leven, niet zoo scherp tot z'n verbeelding sprak.

Dralend ging hij er toe over, een onderzoek in 't groote kantoorlokaal in te stellen, ten einde zoo mogelijk aanwijzingen te vinden, die de verdenking van de misdaad van hem zouden kunnen afwentelen, z'n hoofd stond er echter niet naar.

REGENACHTIGE ATMOSFEER IN HET GOOI

DE STAD AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: Keizersgracht 234. Tel. 43304. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f 1.62½; per post f 1.75; Voor Nederlandsch-Indië f 7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.

Aangesloten bij het Bureau voor
Oplagecontrole, Amsterdam.